

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΧ.
3

ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥ- ΧΟΥΣ:

Παγκόσμιος πολι-
τική ανασκόπησης
Τα διεθνή γεγονότα της
εβδομάδος.

Τέλος του καλο-
καιριού.
Χρονογράφημα του κ.
Στράτη Μυριβήλη.

Ο Νασρεντίν Χό-
τζας.
Οι αυθεντικές ιστορίες
του Χότζα υπό Μ. ΘΙ-
ΛΗΝΤΑ.

Γυναίκες, φαντά-
σματα, τραγούδια
Στα νησιά του Μαλαϊκού
Αρχιπελάγους.

Η μηχανή που ά-
ποκαλύπτει την α-
λήθεια.
Χιουμοριστική επιστημονι-
κή έρευνα.

Κούλα Γκιου-
ζέππε.
Το φωτεινότερο άστρο
της ελαφράς μουσικής
μας σκηνής.

Όταν οι γυναί-
κες κάνουν τον
...άνδρα!
Η κατάκτησις του ωραίου
φύλου στον αγώνα της
ζωής.

Η Εύα ντύνεται
Επικαιρή εθνομορφική
καμπάνια.

Ενώ κλείνουν οι
μάντρες.
Επικαιρή έρευνα για την
αρχομένη νέα κινηματο-
γραφική σεζόν.

5 τύποι, 5 καλλο-
νές.
Οι ωραιότερες γυναίκες
του κόσμου που προέκρι-
νε τα Χάλλυγουντ.

Ο θησαυρός της
νήσου των Κοκό.
Από τον εξωτικό κόσμο

Ναυάνια στο ύψος
πάνους, ο έφευ-
ρέτης της όντου-
λασιόν, μία φιλε-
ναουά των φι-
διών.

Περιεργότατα θέματα

Νέοι λογοτέχναι.—Τα «με-
ταξύ» των άγνωστών
μας.— Παιχνίδια.— Μουσί-
κον τεμάχον.— Ποιήμα-
τα.— Εύθυμα.— Έγκυκλο-
παιδικά.— Νέα και περιε-
ργα.— Θεατρική κίνησις.—
Αθλητική ζωή.— Μυθιστο-
ρήματα.— Πρακτικά γνώ-
σεις κλπ. κλπ.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧ. 14

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΜΑΣ ΤΕΥΧΟΣ

■ ■ ΠΕΚΙΝΟΝ ■ ■

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ 10.000 ΘΕΩΝ

του διασήμευ Ίταλου δημοσιογράφου

ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. ΤΡΕΙΣ

— Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ —

Όταν ο νεαρός πρόχρη Ζεμρ διεδέχθη τον πατέρα του στο θρόνο της Περσίας, εκδόσε δαυτος τους ακαδημαϊκούς του βασιλείου και καί τους ειπε:

—Ο σοφός Ζέμπ, ο διδάσκαλός μου, με έδιδασκεν, ότι οι μονάρχαι θα έκαμνον ολίγωτερά λάθη εάν έφωτιζοντο με την πείραν του παρελθόντος. Έπομένως επιθυμώ να μελετήσω την ιστορίαν της ανθρωπότητος. Σας διδοι έντολην να συντάξετε μια παγκόσμια ιστορία, κυρίως να παραλείπετε τίποτε.

Οι σοφοί άνδρες υπεσκέχθησαν να εκτελέσουν την επιθυμίαν του πρίγκιπος και άποσπρέντες επεδόθησαν έμβυσον εις τόν έργον των. Μετά πάροδον είκοσιν έτών παρούσαίθησαν στο βασιλέα άκοιλουόμενοι από ένα καρδοάν εκ δώδεκα καμπύλων, εκάστη των οποίων έφερε πεντακοσίους τόμους. Ο γραμματέας της 'Ακαδημίας γονυπετίας πρό του βασιλέως ειπε:

—Βασιλέ, οι ακαδημαϊκοί του βασιλείου σας έχουν την τιμήν να θέσουν πρό των ποδών σας την παγκόσμιαν ιστορίαν που ανυεγράφησαν κατ' έντολην σας. Άναγέταιται από 8.000 τόμους και περιλαμβάνει σχεδόν πάν ό,τι πτώ δυνατόν να συλλεξώμεν σχετικώς με τα έθνη των έθνών και τας περιπέτειας των αυτοκρατοριών.

Ο βασιλέας άπεκρίθη:

—Κόριοι, σας εύχαριστώ για τόν κόπο που κάμετε. Είμαι όμως πολύ απασχολήμενος με τις φροντίδες του Κράτους. Θα τοποθετηθώ στα άρχεια του βασιλείου. Θα με υποχρεώσετε πολύ αν μου κόμειτε μια πιο σύντομη ιστορία, διότι ο άνθρωπος βίος είνε άρσάκος.

Οι Πέρσαι ακαδημαϊκοί ειργάσθησαν άλλα είκοσι χρόνια εις τό τέλος των οποίων έφερον στο βασιλέα χιλίους πεντακοσίους τόμους επί τριών καμπύλων.

—Βασιλέ, ειπεν ο ιούδιος γραμματέας με άδύνατον φωνή, εδω είνε τό νέον μας έργον. Πιστεύομεν, ότι δεν παραλείψαμεν ουδέν ουτιώδες άντικείμενον.

—Μπορεί να είνε έτσι, άπεκρίθη ο βασιλέας, πλίν δεν θα τό διαβάσω. Είμαι γέρων και δεν έλπιζω να ζήσω πολύ. Περικόψατε τό έργον και να μίν άργοπορήσετε.

Μετά μίαν δεκαετίαν επανήλθον οι ακαδημαϊκοί κομίζοντας επί ενός νεαρού ελέφαντος πεντακοσίους τόμους.

—Ελάτε, ειπεν ο ιούδιος γραμματέας, να πιστεύσω, ότι έσπεύσατε, ειπεν ο ιούδιος γραμματέας.

—Οχι τελείως, άπάντησαν ο βασιλέας. Βρισκομαι στο τέλος της ζωής μου. Κόψετε τό άκμήν τό έργον αν θέλετε να μάθω την ιστορίαν της ανθρωπότητος.

Ο γραμματέας επείσθηεν εν νέον μετά πάροδον πέντε έτών. Βηματίζων επί θακτορίας κρατούσε από τό χαλινάρι ένα γαιδουράκι με έναν άγκυρόν του έπ'άνω του.

—Τρέξτε, τρέξτε, ειπεν εις αυτόν ο άδωμάτιος, ο βασιλέας πεθαίνει.

Ο βασιλέας πρόγματι βρισκόταν πίν επανήλθων κλίνων του. Έστρεψε τα βλέμματά του προς τους ακαδημαϊκούς, κύταζε τό μεγάλο θύλο και σκεδόν ζεφυλάει ειπε με άναστεναγμόν:

—Θα πεθάνω, λοιπόν, χωρίς να γνωρίσω την ιστορίαν της ανθρωπότητος!

—Βασιλέ, άπάντησαν ο σοφός που ήταν κι' αυτός μισοπεθόμενος από τα γέρματα: Θα ουνοφύω για σας την ιστορία του κόσμου σε τρεις λέξεις: «Έγεννήθησαν, υπέφεραν, απέθανον»!

Και έτσι ο βασιλέας της Περσίας έμαθε την ιστορία της ανθρωπότητος εις τό τέλος της ζωής του.

Μία πρωτότυπη έρευνα
του «Φαντάζιο»

ΤΟΥ Κ. Θ. ΣΥΝΔΙΝΟΥ

—Μία μέρα, μάς λέει ο κ. Συνδίνος, ο φίλος μου ποιητής Σωτήρης Σκίπης μ' έταμάτησε στην όδον Σταδίου και μου ειπε με τό ένθουσιώδες ύφος που τόν διακρίνει: «Ξέρεις; Ένα χαριτωμένο κορίτσι, είνε ζετρελλάμενο μαζί σου».

«Ναι, έσαν αυτά. Έπειτα την έποχη εκείνη—πότε άλλη—θελω περνούν τά χρόνια;—τά κορίτσια που έτρελλαίνοντο για τους άντρες, ήταν πολύ ολίγα. Δε θα με αδικήσετε αν σας πω πως την επομένη έκανα βόλτες κάπου απ' τό σπίτι της. Όταν με άντελήθη, την άκουσα να λέη στερεοφώνη προς τό έσωτερικόν του σπιτιού της: «Τό βράδυ στο θέατρο της Κοτοπούλης».

«Ήταν τόση η συγκίνησίς μου εις τό αντίκρουσμα της δηλίκης αυτής νεότητος, που δεν άντελήθην τό βράδυ στο θέατρο ούτε ο έργο που παίζόταν, ούτε τους ήθοισιούς που είχαν μέρες φεύγοντας, μόνο απ' την παράστασι, ύστερ' από μια λύση μονομαχίας μεταξύ άντελής και ήθιμου... θύμα της έρωτοχτυπημένης μαζί της. Οι συναντήσεις μας έσυνεχίσθησαν από θέατρον εις θέατρον, χωρίς ναρχεται και η ποθητή ώρα της κατέμνησης συναντησεως μας».

«Μία μέρα τέλος, πιεζόμενος και από ένα φίλο μου, ήδη άνωτερον δικαστικόν, ο οποίος με συνόδευε εις τας έρωτικές μου εκστρατείας, έπλησίασα κάτ' απ' τό παρόρηρ της και την έρώτησα: «Πότε θα μπορού να σας δώ;» «Άφρη...» μου άπάντησε.

«Άλς χρόνια πέρασαν για νάρρη τό «αφρη». Ήρθε όμως. Ή συνάντησίς μας έγινε πίσω από τό σπίτι της, στο φίλου μου παραμεινόντος εις άποστασιν άρκετην και της ύπηρεσίας παραμεινόντος ήμπος γίνουμ ένταλπη από τους συγγενείς της. Ήταν άραία. Με κατέλαβε τέτοια συγκίνησις ώστε δεν μπορούσα ν' άρρώσω λέει.

«Όταν, σε λίγο, άκουσα να με ρωτάη με χαϊδευτική φωνή: «Είσθε εύτυχής, Θεόδωρε, διότι άγαπάς;» (ή άθλία ήταν ύπερ της καθαρεύουσας) δεν ξέρω πως τί στιγμή εκείνη μου φάνηκε πως κι' ο έρωτάς της ήταν... καθ' όσον ουσιαστικός, δηλαδή ψεύτικος. Άθελά να τό γέρι με τό μεταξό, που χωρίς να τό καταλάβω έφωγγε κι' έφωγγετόν απ' τα μικροσκοπικά βαταλάνια του δικού της, έχειραφετήθη από τα τρυφερά του δεσμά. Αισθανόμουν ότι δεν την άγαπούσα πλέον...»

«Επείρασαν έκτοτε πολλά χρόνια. Στα τόσα της γράμματα που μου έστειλε, δεν έλαβε κομμάριν άπάντησι. Κάποτε μαζί με άλλους εκδρομείς πρέσβη μιν άσύστοντατική ήμέρα στα Καλάβρυτα. Μαζί μ' ένα δημοσιογράφον φίλο μου, μακαρίτη τώρα, έβουλοενηθήκαμε στο σπίτι του γυνισαίάρχου των Καλαβρύτων. Ουδέποτε θα έσχατον δύο ώραιον ύπνου, που έκάνεμε στο σπίτι του εκπαιδευτικού αυτού λειτουργού της πόλεως, όπως επίσης ποτέ δεν θα έσχατον τόν τρόμον με τόν οποίον εξυπνήσαμε».

Ο Κ. ΣΥΝΔΙΝΟΣ, πρόεδρος της Έταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων

σιν. Άναγκαστική να δεχθώ. Με τό ένα ποδι ανέσκαμμένο στην καρέκλα, άρχισα κουβεντολίδι με την ευγενική οικοδόμοισιν, η οποία κατοικήνι στο ράφιο της κάλτσας.

«Έχετε, πολλόν καιρό στα Καλάβρυτα; την έρώτησα.

—Τρία έτη συνταξιά, μου άπάντησε εις την υπερκαθαρεύουσαν.

—Είσθε παντρεμένη;

—Από δύο έτών τυγχάνω έγγαμος.

—Έχετε παιδιά;

—Έν θυγάτριον. Ύμεις είσθε έγγαμοι;

Και με την έρώτησίς της αυτή, έπληκσε τα μάτια της και μ' έκτύπεε στο πρόσωπο.

—Θέ μου! ήταν έκείνη!...

—Σεις είσθε; σεις; έμψόρισε, άφηνοντας τη βελόνα να πέση απ' τα χέρια της.

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησιν μου, μούπε με τόνον λικευτικό, αλλά και αωστηρόν συγχρόνως:

—Φύγετε, διότι είμαι εύτυχής μετά τό άνδρός μου.

Έφωγα. Όταν βρέθηκα στο δρόμο αϊστανόμηνόμην κατά που με παρακολουθούσε. Ήταν η βελόνα περασμένη σε μια μεγάλη κλωστή στην κάλτσά μου.

Μητιάκα στο πρώτο καφεένιο κι' εκεί εκ τών ένόντων άποτειλίσω τό ράφιο της κάλτσας. Την επομένην βρισκόμην στας Άθήνας. Άπό τότε δεν έμαθα τίποτε για την κ. γυνισαίάρχην.

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Ο διηγηματογράφος Βουτυράς στα νεανικά του χρόνια καμμία κλίσι στα γράμματα δεν είχε δείξει. Κάθε άλλο. Άνατράχια στα ο' έπαρκα. Ή εκδρομή δεν έπρόκειτο να παρασάβη πέσαν της ήμέρας, ώστε να υπάρξη και έφεδρεία καλτσών. Βρέθηκα λοιπόν στην ανάγκη να ζητήσω απ' την οικοδόμοισιν, την οποίαν μέχρι της στιγμής έκείνης δεν είχα άντικρούσει, μια βελόνα για να συνδέσω τα δύο κομμάτια της κάλτσας μου.

Ή πίσση προθυμία, αλλά και πίσση έμπνοή για να έπιτευχθή η άκερατότης της κάλτσας με την ιδιότη της επέμβας

Κείνον τον καιρό περιώδεσε στην Έλλάδα ένας Ιταλικός μελοδραματικός θίασος, πολύ καλά κατατρίμενος, ο οποίος όμως αν και πατούσε στεριάς, είχε πάθει μεγάλο υπερπόντιον ναυάγιο. Ο Βουτυράς ως πρώτος τεχνικός είχε πολλές συμπτώσεις. Στις περιόδους του θιάσου είχε κυριολεκτικώς θριαμβεύσει ως καλλιτέχνης της φωνής και ως ήτο έμπροσθεν είχε και πολλές κάμει καρδιές εκτός, αλλά και έντός των παρασκηνίων του θιάσου.

Σε μια παράστασι λοιπόν συνέβη τό έξης χαριτωμένο παρασκηναϊκόν γεγόνος, τό οποίον άς σημειώσωμεν οι ζηλότυποι άρρενες σύζυγοι. Εις τόν Ιταλικόν θίασον που ο Βουτυράς ήταν στα μέσα και από τά έξω, έργαζόταν κι' ένα άνδρουγιο. Ήσαν κι' οι δύο Ιταλοί, εκείνος στή σκηνή γ' α να μην ύποψιασθί έκείνος ου την ώρα του τραγουδιού του με κανένα, ο Βουτυράς, όμως να τόν πάρη μυρωδιά ο σύζυγος, έδιπλώρισε την ώρακα σερπάνη και μαζι με τό γλυκό κουβεντολίδι, άρχισε να τη χαϊδεύη και να τη φιλή στο μπράτσο της τό κρινένο επί της σκηνής, όσο και στην κρυφάνα των παρασκηνίων έκείνο τό βράδυ. Βγήκαμε με μπράτσο.

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Έλληνικά άρχεια

ΣΚΑΜΠΙΛΙΑ

— ΚΑΤΑ... ΛΑΘΟΣ

Ένα πρωί ο Μπαϊρακτάρης—διευθυντής της άστυνομίας τότε—είσελθόν εις τό γραφείον της διευθύνσεως, είδε τόν κ. Πάπ, —ο οποίος τότε ήτο άρχικός άστυνομικός ρεπόρτερ της «Άκροπόλεως» του Γαβριλίδη—καθήμενον εις τό κάθισμα του διευθυντού, ζωνοθεής κάπως, διότι τόσο πρωί έβλεπε τόν συντάκτην της «Άκροπόλεως» τόν ήρώτησε:

—Τι συμβαίνει;

—Ήλθα να σας καταγγείλω μίαν κλοπήν, κ. διευθυντή.

—Κλοπήν;

—Μάλιστα. Την νύκτα, κατά των ώραν της άπουσίας μου, άγνωστοι εισήλθαν εις τό δωμάτιόν μου και έκλεψαν όλα τα πράγματα του συγκαταστάτου μου κ. Κωνσταντινίδη.

—Θα ενεργήσω άμέσως, ειπεν ο άστυνομικός διευθυντής. Καί, άνοίξας τήν θύραν αυθάρει, έκράτησε:

—Ποιός είνε εδω για την ύπόθεσι του Κωνσταντινίδη;

—Έγώ! άπάντησε μιν φωνή. Καί ταυτοχρόνως ένας νέος επροχώρησε δεξιά και εισήλθεν εις τό γραφείον του διευθυντού.

—«Α! Όστε εσύ είσαι, α!; ειπεν ο Μπαϊρακτάρης, άπευθυνόμενος προς τόν νεοελθόντα άγνωστόν του.

—Μάλιστα, άπάντησε εκείνος.

—Ποιά καλή! άνέκραξε και πάλιν ο άμμητος εκείνος άστυνομικός διευθυντής. Καί, χωρίς στραβή ο έφορμάς, προς άλλους όριζόντας. Ζήτησε, και τό πέτυχε, να γίνη άρτίστος στο τραγουδιού. Είχε πρώτης τάξεως φωνή τεύρου και δεν άργησε να πάρη μια πολύ καλή θέσι σ' έναν Ιταλικό μελοδραματικό θίασον. Κι' άκούσατε τους θριάμβους του, όχι όμως της φωνής του, αλλά τών έρωτών του, τους οποίους είχε ως τεύρος.

Κείνον τον καιρό περιώδεσε στην Έλλάδα ένας Ιταλικός μελοδραματικός θίασος, πολύ καλά κατατρίμενος, ο οποίος όμως αν και πατούσε στεριάς, είχε πάθει μεγάλο υπερπόντιον ναυάγιο. Ο Βουτυράς ως πρώτος τεχνικός είχε πολλές συμπτώσεις. Στις περιόδους του θιάσου είχε κυριολεκτικώς θριαμβεύσει ως καλλιτέχνης της φωνής και ως ήτο έμπροσθεν είχε και πολλές κάμει καρδιές εκτός, αλλά και έντός των παρασκηνίων του θιάσου.

Σε μια παράστασι λοιπόν συνέβη τό έξης χαριτωμένο παρασκηναϊκόν γεγόνος, τό οποίον άς σημειώσωμεν οι ζηλότυποι άρρενες σύζυγοι. Εις τόν Ιταλικόν θίασον που ο Βουτυράς ήταν στα μέσα και από τά έξω, έργαζόταν κι' ένα άνδρουγιο. Ήσαν κι' οι δύο Ιταλοί, εκείνος στή σκηνή γ' α να μην ύποψιασθί έκείνος ου την ώρα του τραγουδιού του με κανένα, ο Βουτυράς, όμως να τόν πάρη μυρωδιά ο σύζυγος, έδιπλώρισε την ώρακα σερπάνη και μαζι με τό γλυκό κουβεντολίδι, άρχισε να τη χαϊδεύη και να τη φιλή στο μπράτσο της τό κρινένο επί της σκηνής, όσο και στην κρυφάνα των παρασκηνίων έκείνο τό βράδυ. Βγήκαμε με μπράτσο.

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

«Φτάνει αυτόν, μάς λέει μειδιώντας.

Κι' είνε από αυτό, αλλά και άρκετά χαρακτηριστικό των γυναικών, για να πάρουν πρό παντός οι άντρες ένα καλό μάθημα και να ζέρονται τί ποτέ με τις εκδηλώσεις της ζήλοτυπίας και τους υπερβολικούς συζυγικούς περαιοισμούς, ποτέ δεν θα καταρροίσην...»

Αυτό φυσικά τό έρωτικό περιστατικό είνε από, κι' ίσως να είχε και συνέχεια, αλλά ο κ. Βουτυράς δεν... προχώρησε!...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΛΙΚΗΣ

3

Μία πρωτότυπη αισθηματική νουβέλλα της ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Έκείνη εδέχθη και η καθημερινή της ζωή ήταν τόσο εύτυχισμένη που αν συννέφιαζε καμμία φορά αυτό γινόταν από μια αούδωρη σιωπή που τούς έπιανε τις στιγμές εκείνες που ίσως και οι τρεις συλλογίζονταν τό ίδιο πράγμα:

—Μέχρι τότε θα κρατήρη αυτή η φιλία και η άγάπη μας;

Βέβαια η άπάντησις χανόταν μέσα στην ίδια τη σιωπή και πάντοτε η Άλκι πρώτη έποαζε αυτή την ψυχρή, ένενυριστική ηρεμία με κανένα τραγουδι της, με λίγη μουσική στο πιάνο ή ζέρε στο καλό να παίζη.

Τώρα έφωγαν και οι δύο. Τώρα άνημετωπίζε καλύτερα την κατάρσι.

Τα σύννεφα της ψευδαισθήσεως σκοπόσαν.

Μπροστά της φανερόνταν ήμνη, ζωντανή, σκληρή ή άλγεια.

Αυτή ήταν μια γυναίκα. Αυτοί δύο άντρες.

Και ο καθένας από τους δύο τους την ήθελε για γυναίκα του.

Τό δίλημμα ήταν μεγάλο.

Και τούς δύο τους άναπούσε εξ ίσου δικώς διακρίρι και δεν ήθελε ούτε τόν ένα ούτε τόν άλλο να δώ σαρραστήρη.

Μέσα στο μυαλό της ζαφνικά πέρασε μια άλυσσιν σκέψη.

«Οχι, δεν ήταν δυνατόν. Καί δώμας. Έπρεπε... έπρεπε για την άγάπη της να φανή πιο άποφασιστική, πιο τολμηρή.

Η σκέψις που της ήρθε ζαφνικά στο μυαλό ήταν ή καλύτερη.

Έπρεπε να την πραγματοποιήση.

Νά φύγη!

Θα νοίκιαζε τα κτήματά της, τό σπίτι της και με τό δουλειά της ως δασκάλας θα μπορούσε να ζήσει άνετα όπου κι' αν έπιγιναι.

Κι' έθεσε άμέσως σε έφαρμολγή τό σκεδίο της.

Την ίδια εκείνη ήμέρα κατά τό μεσημέρι έφάνασε δύο... τρεις μωίτες και τούς άνθεσε να βρούν μια καλή τιμή ένοικιάσεως... ή άπορη να εισπράττη τακτικά τό εισόδημά της.

Σ' αυτό στήθηκε τυχερή. Την ίδια εκείνη ήμέρα είχε φάσει τό ταχυδρομικό της Άγγλιας και μεταξό άλλων άπεδίδατο τόν άντιπροσώπον μιας έταιρείας, η οποία θάναεν ένα μεγάλο ύποκατάστημα για εξαγωγή διαφόρων προϊόντων της Άφρικής.

Τα κτήματα θα τα χρησιμοποιούσε άπλοούστων... άπορη ύπόθεσις άποθηκών και τόσων της θα μετέτρεπε εις κατοικία και γραφεία.

Ο άντιπρόσωπος αυτός τό άγγλικό οίκου συζητούσε επί μια ώρα τούς δρους με την Άλκι και τό ίδιο βράδυ η Άλκι τόν προσκάλεσε να τό προσφέρη τό δείπνο και να ύπογράφουν τα συμβόλαια.

Ο Σμιθ Χάρσον, έτσι λεγόταν ο ώραιος αυτός νέος, έκανε μια ύπεροχη συντροφία και έδινε πολλές πληροφορίες στην Άλκι για τό Λονδίνο, τόν τόσο μακρινόν τόπος της γεννήσεώς της.

Ούτε μια στιγμή όμως δεν έδιζε ο εύνοικός αυτός νέος τό ζήτημα της άναχωρήσεως της Άλκις.

Τό μόνο που ήξερε κι' έμαθε ήταν ότι η νέα εκείνη δε έσυνε την επομένη για τό Ζανζιβάρη, όπου θα έστελνε και μπινιάς τό ποσόν της ένοικιάσεως των κτημάτων της.

Τι έπιγιναι να κάνει στή Ζανζιβάρη; Γιατί νοίκιαζε τα κτήματά της; Αυτά δεν τό ρώτασε, ούτε γούφε να τό μάθω.

Εοδέετο τό μυστικά και τή γνώμη του καθενός ο Σμιθ, ο οποίος ήξερε πολύ καλά να έκμηση πρόσωπα και έργα.

XXX

Η Άλκι πίν επομένην έμάζεψε τα πόλυντά της κι' αυτήν άναμνηστικά πράγματα του πατέρα της και της μητέρας της, τα συνεκέντρωσε σε μια μικρή άποθήκη της έπαυλεως, έθεσε δύο βαλίτσες με τό ρούχα της, τα κατέβαλε στην άποβάθρα και έστειλε μ' ένα καλό της ύπρητι τό

Κάρ θα πίν κατάφεραν να γίνη γυναίκα του.

—Μπα! Έσύ δεν τό θέλεις αυτό;

—Οχι! γιατί θα

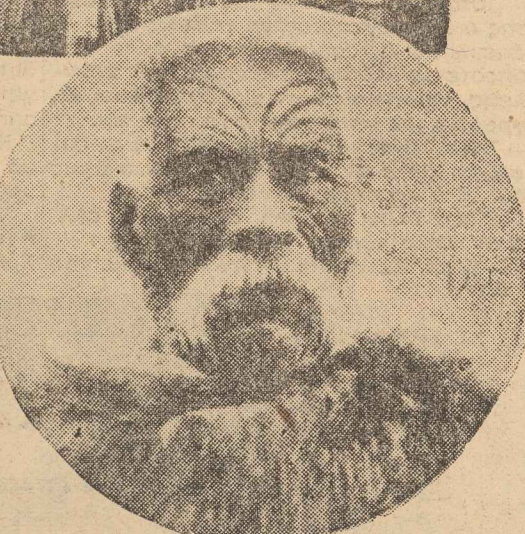
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η γλυκόλαλη ώραία Ταίτα

Οι δυο υιοπαιδες του Ραπαπόρ

Ανυμνέσων: Οι πέντε αδελφές που έχουν αναλάβει το ρόλο της εθιμίας. Κάτω αριστερά: Ένα από τα φαντάσματα της Ήμερας των Νεκρών. Κάτω δεξιά: Ο περίφημος Χάν-Να-χάν, ο θαυματουργός.

Ενθ' ο κόσμος θρίσκειται σήμερα κάτω από την άγνοια ενός μεγάλου πολέμου, ενθ' οι πολλές ήδη χώρες το αίμα ρέει ποταμιών, υπάρχουν και μερικά μέρη του κόσμου, στα οποία δεν σταματά ποτέ η εθιμία, ακόμη και αν σταματήσει όλη η πνοή του κόσμου.

Η Τασανία, η Νέα Ζηλανδία, τα νησιά του Σόντα, τα νησιά του Αρχιπελάγους των Μαλαίων.

Νησιά, τα οποία δεν άπασχολησε ποτέ το πολεμικό μένος ή η κυριαρχία του άλλου. Έξω όμως τώρα και τί γίνεται σ' αυτά τα μέρη.

Ιδού π. χ. πέντε γυναίκες ντυμένες πολύ περίεργα, με φουστανά θυσανωτά, πολύχρωμα. Παρατηρήστε καλά την έκφραση του προσώπου τους. Κυτταίνετε τους μορφασμούς που κάνουν τα στόματα και τα μάτια τους.

Τι κάνουν; Τραγουδούν; Γελούν; Κοροϊδεύουν; Όλα μαζί!

Αυτές που βλέπετε είναι πέντε αδελφές. Ατάκουσα, οι οποίες κατοικούν σ' ένα χωριό της Νέας Ζηλανδίας.

Αυτές οι γυναίκες, τριάντα χρόνια τώρα κάνουν ένα πολύ περίεργο επάγγελμα.

Το επάγγελμά να κάνουν τους άλλους να εθιμούν. Άποτε- λουν δηλαδή ένα είδος θιάσου, ο οποίος δίδει παραστάσεις κομικές και αστείες σε διάφορες περιστάσεις. Τις καλούν σε θρησκευτικές εορτές, σε γάμους, σε γλέντια, ακόμα και στις κηδείες.

Ο λαός αυτός έχει μια φιλο- σοφία: Η εθιμία φέρει υγιειν- τον και μακροζωϊαν. Γιατί λοι- πόν δεν είναι άραϊες;

Άλλά μήπως οι δύο κοπέ- λες που κρατούνται από τα χέ- ρια δεν είναι άραϊες;

Μονάχα να τις βλέπει κανείς εθιμεί και διασκεδάζει.

Πού να τις βη κι άλλες να χο- ρεύουν!

Ξέρουν να λυγίζουν το κορμί τους, να ενθουσιάζονται με το χορό τους και πάνω στον εν- θουσιασμό να πετούν το ελάμ- πο, το μοναδικό πανί που φο- ρούν και να περδούν ανάμεσα στους θεατές και να προκαλούν τό ρίγη και τη χαρά.

Μήπως η άλλη η χαριτωμένη αυτή Μαλαία, η οποία έχει μια φωνή άηδονος, δεν καλοκαρδι- ζεί όλο το ηρώ της με το άδω- ο, όρατο - χαμόγελό της και το γλυκόλαλο τραγούδι της.

Είναι η ώραία Ταίτα, η δ- ούσα.

Μορφή κοπέλας, που έχει ανά- ψει φωτιές, πολλές φορές όχι μόνο ανάμεσα σε ιθαγενείς αλ- λά και σε λευκούς.

Κάθε κοράκι που θα περάση από το νησί πρέπει να σταμα- τήσει για μια νύχτα.

Από τον καταπέσιο μέχρι τον τελευταίο ναυτικό, διαφορετών διάφορα δώρα για να εθιμούν σ' αυτήν.

Οά ζήτησαν την Ταίτα! Την ώραία Ταίτα!

Έκείνη το έφερε κι άμα δη- καρέει να πλησιάζει, ηγαίνει και κρύβεται στην καλύπτ της.

Έκεί πλένεται, μυρώνεται, συγυρίζεται, έπειτα θγαίνει στον κόμπο των λουλουδιών και μαζεύει τα άρωματά της ζωτικά λουλούδια.

Φτιάχνει στεφάνια για το λαϊκό της, φτιάχνει μπουκετάκια για το πλήρωμα, και όταν καταλά- βη ότι οι ναυτικοί έχουν πιά κατέβη στή στεριά και έχουν έμφοισει όλο τον κόσμο προς αναζήτησή της, τότε παίρνει το πανεράκι της και λυγιστή, κου- νιστή, έργεται μ' ένα χαμόγελο στή μεγάλη ταξέρια που περι- μένουν οι ναυτικοί τον έρχομο της.

Τό τί γίνεται μόλις την αντί- κρύνουν να μπαίνει στην πόρτα, είναι άπερίγραπτο.

Σηκώνονται, τη χαιρετούν, τη φιλούν, κι έκείνη αρχίζει να μοιράζ τα λουλούδια της.

Είς ανταλλάγμα της δέχνονται ένα τροπέει γεμάτο δώρα!

Αρχίζει τότε να γελά, να ά- γκαλιάζει τα διάφορα δώρα, και ένθουσιασμένη άνεβαίνει σ' ένα τραπέζια και αρχίζει τους λαρυγγισμούς.

Μιμείται ύπεροχα τό άηδόνι και όλα τα γλυκόλαλα πουλιά.

Μήν τόν βλέπετε πού κάνει τόν άγριεμένο αυτός με τό με- γάλα μουστάκια.

Είνε ο Χάν-Ναχάν. Ο μεγα- λύτερος κομικός και άκροατή- της τού νησιού. Είναι θαυμα- τοπός! Είναι μάγος! Είναι, είναι και τί δεν είναι αυτός ο άνθρ- ωπος.

Διηγούνται ότι, όταν ήταν μι- κρός παρελήφθη κι' έζησε πέντε χρόνια στην Άμερική.

Τά πέντε αυτά χρόνια τά πέ- ρωσε μέσα σε ύποδρόμια, και μαζή με θιάσους ταχυδακτυ- λουργών και θαυματουργών.

Μιά μέρα ο Χάν-Ναχάν νο- στάλησε τό νησί του, την έλευ- βερία του στους κάμπους και στή θουνα και έσαναύρισε.

Τί ευτυχία!

Άφού ξεκουράστηκε ένα μή- να, αφού γλέντησε άλλον ένα μήνα, αφού ξεκουράστηκε τον επόμενο μήνα, μιά μέρα έφθρε- σε μιά περίεργη άλλοκοτη προ- δία και άρχισε να χτυπά τό τού- μπινο τό τού-τάμ-τάμ!

Μαζεύτηκε τότε όλο τό νησί! Τό τί είδαν δεν θα τό ξεχά- σουν ποτέ!

Άρχισε να κάνει θαύματα! Όλα δσα ήξερε από ταχυδα- κτυλουργίες και παιχνίδια δια-

σκεδαστικά τούς τά έκανε.

Την ήμερα εκείνη ο Χάν Να- χάν από τίς ελπίδες, οι ό- ποιες ήσαν πάρα πολύ μεγάλες, άγόρασε τό πρώτο οικόπεδό!

Σήμερα θεωρείται ο μεγαλύ- τερος κτηματίας, ό πού πλούσι- ος και λαχρύν άρχων τού νη- σιού τού!

Στίς γιορτές των νεκρών σε διάφορα νησιά τού Μαλάι τού Άρχιπελάγους έχουν μιά συνή- θεια διάφορη πολλές να ντύ- νονται και να παρουσιάζονται ως φαντάσματα.

Φορούν δέρματα φιδιών, φτε- ρά, και παρουσιάζονται με πα- ράταξη.

Λέγεται: ή παράταξη των φαντασμάτων.

Βέβαια όλοι ξέρουν περί τί- νος πρόκειται και αντί να τρο- μάζουν, διασκεδάζουν και γλεν- τούν, πίνοντας ρομ ή και άλλα ποτά μέχρι τό πρωί.

Μ' αυτό τον τρόπο περνούν την πιά πέντημ ήμερα της χρο- νιάς τους.

Μέ χορούς και με τραγούδια!

Οι παλαιά θαυματοποιήσια, τά όποια έ- σουνθίζοντο κατά τόν Μεσαίωνα: Τό λυωμένο μολύδι, τό άνοιγμα των ποδιών, τό έξάφθρωμα και άλλα, είχαν περπά- τον ίδιο σκοπό. Νά κατορθώση ή άνεύ- ρεσις της αλήθειας.

Οι κατηγορούμενοι ό όποιοι έπόμε- να άφηναν ένα γεγονός σχεδόν βέβαιον καθυστερεί με την άρνησή του τό έγκλη- μα μέχρι ότου εύρει καιρό και έπιρρί- ψει τίς εθιμίες έπάνω σ' έναν άδωο.

Η πίστις λοιπόν επί τού κατηγορουμέ- νου δεν είναι άσχετη για να τόν κάνουν να μαρτυρήσει, φθάνει τά μέσα πού με- ταχειρίζονται να μην είναι τέτοια πού να θιγούν τόν άνθρωπισμό.

Όπως πάντοτε και πάλιν ή έπιστήμη ήρθε βοηθός για την διευκύνοντιν το μεγάλο αυτό έργο.

Οι παλαιά ψυχολογικά έπιτημονες οι ό- ποιοι έδιερεθίσθησαν για τό πρόβλημα αυτό είναι οι Γάλλοι Ιστορίοι Τζελμά, Λε- γκέλ, Λαβαστέν, ντ' Εκεβίλ, Κλόντ και Ρομπιέν. Έπίσης οι Άγγλοι Άντριαν και Μαθιού. Έπίσης οι Ιταλοί Μπερκα- μι και Καζαμπόλι, ο Γερμανός Μπερζέρ, και ο Άμερικανός Κέλλερ.

Αυτοί έκαμαν έπιστημονικές άποκαλύ- ψεις καταπληκτικές.

Η έρευνα τους άπετελείτο είς τό ότι έδημιουργούσαν μέσα στον οργανισμό τού κατηγορουμένου νευρικές άντιδρά- σεις προκαλώντας τά γεγονότα πού τού άπεδίδοντο.

Αναγινώσκοντας π. χ. είς τό περί οδ ό λόγος πρόπουν ένας άρισμένος άριθμός λέξεων και μετά την άναγνώσιν τού ζη- τούν να πη όσες λέξεις θυμάται.

Μέσα στον κατάλογο των λέξεων ύ- πάχουν λέξεις οι όποιες σχετίζονται με τό έγκλημα πού προσδιωρίζουν.

Ένα άλλο μέσον συνίσταται είς τό να τού δημιουργήσουν την ιδέα της πράξ- ως και να σημειώσουν την άνησυχία πού ή ιδέα αυτή έπιφέρει επί της ψυχο- φυσιολογικής δράσης ενός ύποκειμένου φαινομενικός ήρέμος. Και είναι άνάγκη να καθορίζεται έπακριβώς έπιστημονι- κώς και όχι μόνον με μιά άπλή έντύπω- σιν ή σημάσια της ψυχοφυσιολογικής αύ- της άντιδράσεως.

Τά δύο κυριότερα συστήματα πού χρησιμοποιήθηκαν μέχρι στιγμής είναι γαλλικά. Τό ένα είναι άντιδράσεις διά των ούρων, καθοριζόμενα από τούς κα- θηγητάς Λεγκέλ, Λαβαστέν και Έκε- βίλ, και ή άλλη συνίσταται στην ψυχο- γαλθωτική άντανάκλασιν ή όποια έπρο- τάθη από τόν Δρα Ζιλμα και έτελειοποι- ήθη από τόν Άμερικανόν Κέλλερ.

Γιά την διά των ούρων άντιδρασιν άρ- κούν δύο σωληνάκια γυάλινα και μιά μπουκάλ.

Έξετάζονται λοιπόν τά ούρα τού κα- τηγορουμένου πού της έξετάσεως και μετά παίρνει και παραβάλλονται. Άν ό κατηγορούμενος ύποστη κομμία έσωτε- ρική άντίδρασιν τότε τά δεύτερα ούρα είναι πιά χρωματιστά από τά πρώτα.

Αυτή είναι ή μιά μέθοδος των Λεγκέλ- Λαβαστέν και Έκεβίλ.

Και γίνεται ως έξης:

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Σεπτέμβριος. — Πρό- μνηος ή έφημερίδες δημοσιεύουν μιά είδηση, ότι κάποιος Ραπαπόρ καταδικά- σθη είς τόν θά- τέ της ηλεκτρικής καρέ- κλας θάνατον, διότι άνεγνωρίσθη υπό των δικαστών ή ένοχη στο έγκλημα για τό όποϊον κατηγορείτο.

Έως εδώ δεν υπάρχει τίποτα τό πε- ριεργό.

Έκεί όμως πού ή πληροφορία γίνεται έξαιρετικά περίεργη είναι τό ότι ή ένο- χη τού Ραπαπόρ άνεγνωρίσθη από τό ει- δικό μηχανήμα, τό όποϊον άλανθάτως άποδεικνύει την ένοχη τού κατηγορουμέ- νου.

Η άνάκλησις της αληθείας, δηλαδή τού πραγματικού ένόχου, πρέπει όπωσ- δήποτε να προηγηται της προσαγωγής τού κατηγορουμένου ένώπιον των δικα- στών.

Οι Άμερικάνοι, όπως είναι γνωστόν, άντέδρασαν εύθως έξ άρχής σ' αυτό τό μηχανικό σύστημα, από φόβο μη στεί- λουν κανένα είς θάνατον ένθ' όα ή το ά- θώος.

Γι' αυτό θα παρεδένοντο κάθε άλλον μέσον έκτός από τό μέσον της μηχανής. Τώρα όμως όπως φαίνεται ή συνεξέ- λεις των δικαστών καθορίσθηκε διά τί άνεκυλύνθη τό πραγματικό μηχανήμα κα- τηγορίας. Τό μηχανήμα τό όποϊον δεν μπορεί να λάθωρη πιά ποτέ.

Στή άρχή και πάλι άμφέβαλον μέ- χρις ότου τό πράγμα έπιστοποήθη τελεί- ως από μαρτυρικές φωτογραφίες οι ό- ποιες ήρθαν από πέραν τού Άτλαντικού.

Αυτή ή περίφημη μηχανή, για την ό- ποια έγένετο λόγος ως περί μύθου, έ- γινε πλέον μιά πραγματικότητα και οι Ά- μερικανοί οι όποιοι λατρεύουν την πρό- δο έσπευσαν να δώσουν ένα παράδειγμα σωστό και τραγικό άποστήλλοντος στον άλλο κόσμο τό πρώτο θύμα αυτής της σατανικής έφευρέσεως.

Τά παλαιά θαυματοποιήσια, τά όποια έ- σουνθίζοντο κατά τόν Μεσαίωνα: Τό λυωμένο μολύδι, τό άνοιγμα των ποδιών, τό έξάφθρωμα και άλλα, είχαν περπά- τον ίδιο σκοπό. Νά κατορθώση ή άνεύ- ρεσις της αλήθειας.

Οι κατηγορούμενοι ό όποιοι έπόμε- να άφηναν ένα γεγονός σχεδόν βέβαιον καθυστερεί με την άρνησή του τό έγκλη- μα μέχρι ότου εύρει καιρό και έπιρρί- ψει τίς εθιμίες έπάνω σ' έναν άδωο.

Η πίστις λοιπόν επί τού κατηγορουμέ- νου δεν είναι άσχετη για να τόν κάνουν να μαρτυρήσει, φθάνει τά μέσα πού με- ταχειρίζονται να μην είναι τέτοια πού να θιγούν τόν άνθρωπισμό.

Όπως πάντοτε και πάλιν ή έπιστήμη ήρθε βοηθός για την διευκύνοντιν το μεγάλο αυτό έργο.

Οι παλαιά ψυχολογικά έπιτημονες οι ό- ποιοι έδιερεθίσθησαν για τό πρόβλημα αυτό είναι οι Γάλλοι Ιστορίοι Τζελμά, Λε- γκέλ, Λαβαστέν, ντ' Εκεβίλ, Κλόντ και Ρομπιέν. Έπίσης οι Άγγλοι Άντριαν και Μαθιού. Έπίσης οι Ιταλοί Μπερκα- μι και Καζαμπόλι, ο Γερμανός Μπερζέρ, και ο Άμερικανός Κέλλερ.

Αυτοί έκαμαν έπιστημονικές άποκαλύ- ψεις καταπληκτικές.

Η έρευνα τους άπετελείτο είς τό ότι έδημιουργούσαν μέσα στον οργανισμό τού κατηγορουμένου νευρικές άντιδρά- σεις προκαλώντας τά γεγονότα πού τού άπεδίδοντο.

Αναγινώσκοντας π. χ. είς τό περί οδ ό λόγος πρόπουν ένας άρισμένος άριθμός λέξεων και μετά την άναγνώσιν τού ζη- τούν να πη όσες λέξεις θυμάται.

Μέσα στον κατάλογο των λέξεων ύ- πάχουν λέξεις οι όποιες σχετίζονται με τό έγκλημα πού προσδιωρίζουν.

Ένα άλλο μέσον συνίσταται είς τό να τού δημιουργήσουν την ιδέα της πράξ- ως και να σημειώσουν την άνησυχία πού ή ιδέα αυτή έπιφέρει επί της ψυχο- φυσιολογικής δράσης ενός ύποκειμένου φαινομενικός ήρέμος. Και είναι άνάγκη να καθορίζεται έπακριβώς έπιστημονι- κώς και όχι μόνον με μιά άπλή έντύπω- σιν ή σημάσια της ψυχοφυσιολογικής αύ- της άντιδράσεως.

Τά δύο κυριότερα συστήματα πού χρησιμοποιήθηκαν μέχρι στιγμής είναι γαλλικά. Τό ένα είναι άντιδράσεις διά των ούρων, καθοριζόμενα από τούς κα- θηγητάς Λεγκέλ, Λαβαστέν και Έκε- βίλ, και ή άλλη συνίσταται στην ψυχο- γαλθωτική άντανάκλασιν ή όποια έπρο- τάθη από τόν Δρα Ζιλμα και έτελειοποι- ήθη από τόν Άμερικανόν Κέλλερ.

Γιά την διά των ούρων άντιδρασιν άρ- κούν δύο σωληνάκια γυάλινα και μιά μπουκάλ.

Έξετάζονται λοιπόν τά ούρα τού κα- τηγορουμένου πού της έξετάσεως και μετά παίρνει και παραβάλλονται. Άν ό κατηγορούμενος ύποστη κομμία έσωτε- ρική άντίδρασιν τότε τά δεύτερα ούρα είναι πιά χρωματιστά από τά πρώτα.

Αυτή είναι ή μιά μέθοδος των Λεγκέλ- Λαβαστέν και Έκεβίλ.

Και γίνεται ως έξης:

Λένε στον κατηγορούμενο ότι ή ένοχη θαρύνει άλλον κάποιον έλλο κι' έπο- μένως γρήγορα θ' άφθνη έλεύθερος. Τόν άφήνουν να τό πιστεύη. Αυτό γίνεται πρό- τού φαγητού. Έπειτα τόν παραλαμβάνου- νον και τόν βάζουν να ούρηση.

Κατόπιν τόν οδηγούν στο άνακριτικό γραφείον. Κι' έκει αρχίζει μιά άσπτη- ροτάτη άνάκρισις με όλες τίς λεπτομέ- ρειες.

Μέσα σε είκοσι λεπτά κάνουν μιά ά- ναπαράστασι τού έγκλήματος πολύ ζων- τανή στον κατηγορούμενο, στις γενικές του γραμμές.

Έπειτα τόν παραλαμβάνουν και τόν βάζουν πάλι να ούρηση.

Συνήθως δηλώνει ότι τού είναι άδύνα- τον να ούρηση, αλλά με λίγακι έκδιωσμο κατορθώνεται.

Όταν λοιπόν έχουν τά δύο σωληνά- ρια, γίνεται ή άνάλυσις των ούρων και παρατηρείται ή όξύτης μεταξύ των δύο ούρων.

Η ψυχογαλθωτική άντιδράσις ή όποια έπρωτάθη από τόν Δρα Ζιλμα έκδηλώνε- ται με τό άκόλουθο φαινόμενο:

Θέτουν τό σώμα τού κατηγορουμένου σ' έσφα ή' ένα ηλεκτρικό ρεύμα, τό ό- ποϊον αοξάνει σε κάθε συγκίνησι.

Η ψυχική κατάσταση άντιδρά και ό άνθρωπος άρχίζει να ιδρώνει. Ο ιδρώς διευκολύνει τόν ηλεκτρισμό και οι συ- σπάσεις γίνονται δυνατότερες.

Τό μηχανήμα είναι σχετικώς άπλό. Δύο πρίζες ρεύματος, οι όποιες δένονται στή χέρια, μιά πηγή ηλεκτρισμού και ένα γαλβανόμετρο τού όποϊού ή θελόνια ση- μειώνει τάς συγκινήσεις τού κατηγορου- μένου, ακόμα και αν αυτός έχη μεγάλη θέλησι για να άντιδρά φαινομενικώς.

Τέλος υπάρχει ένα είδος σεισμογρά- φου, τό όποϊον καταχωρεί όλας τάς τα- ράξεις τού νευρικού συστήματος.

Οι μετατροπές αυτές οι όποιες σημει- ώνονται μεταξύ των γραμμών ενός ά- τόμιου μη σχετικού πρὸς τό έγκλημα και τού άλλου πού έχει σχέση, είναι πολύ διαφορετικές και καθωρισμένες.

Ο Δρ Ζιλμα ήδη πρό έτους είχε κάνει πολλά πειράματα ψυχογαλθωτικής άντι- δράσεως επί ατόμων ένόχων και μη ένό- χων.

Η άντιδράσις ήταν πολύ πού καταφα- νήσ ότε έπρωφόντο λέξεις σχετικές με τίς περιπτώσεις τού έγκλήματος.

Όσο πώς ένας άνθρωπος, ό όποιος ει- χε σκοτάσει μιά γυναίκα με είκοσι μα- χαίριες είχε τρομερούς σπασμούς άντι- δράσεως όταν έπρωφόντο οι λέξεις: «θάνατος», «μοχαίρι», «έκτελέσις» και τό όνομα τού θύματος. Ένας άλλος έμ- πρηστής άντέδρασε στή λέξη «φωτιά».

Η τελειοποίησις ή όποια έγένετο στο σύστημα Ζιλμα υπό τού Άμερικανόν Κέλλερ, δεν έχει γίνει επί τού μηχανή- ματος, αλλά επί τού έρωτηματολογίου, τού όποϊου αλ λέξεις και έρωτή- σεις είναι τέτοιες πού πάσα άρνησις ή άντιδράσις τόν καταδικάζει.

Τό έρωτηματολόγιό αυτό προετοιμά- ζεται έκ των πρετέρων. Περιέχει έρω- τήσεις έρωτήσεις, προτείες για άπάντησι. Περιέχει όμως άνάμεσα και μερικές άλ- λες έρωτήσεις στις όποιες δεν μπορεί παρά να άπαντήση με έλικρίνεσις, έν- πληρη άγνοία, γιατί ό σεισμογράφος σημειώνει με μόνη τη σκέψι και πριν ά- κόμα άπάντησι.

Μιά πέννα από τη μιά μεριά άνταγρ- φει τάς διαβαθμίσεις των συγκινήσεων, μιά άλλη τό χρονικό διάστημα πού έ-

χρηάσθη να βοηθί μιά άπάντησις. Είναι εύκολον τότε να καθορισθί ή ψεύτικη άπάντησις, διότι άμέσως μετά την ψεύδη άπάντησιν ή πέννα σημειώνει μιά γραμμή.

Ο άπονομαζόμενος Ραπαπόρ ήτο ό- πως είπαμε τό πρώτο θύμα αυτού τού συστήματος, τό όποϊον έεαπτίσθη: «Ο Μάρτυς τού ψεύματος».

Και τό γεγονός συνέβη στο Σικάγο. Ένας «καγκασερ», 31 έτών, είδικευμέ- νος στο έμποριον ναρκωτικών, συνέλη- φθη από την άστυνομία, έπάνω σε μιά έρευνα πού έγένετο σχετικώς με τη δο- λοφονία τού Μάξ Νιέντ.

Αυτός κατώρθωσε να προσληφθί από την άστυνομία και να ύποδείξη τη συμ- μορία στην όποια άνήκε ο Ραπαπόρ.

Ταυτοχρόνως όμως άνήκε και στή συμμορία των κακο- ποιών και έγνωρίζε όλας τάς κινήσεις τους.

Η συμμορία παρατήρησε, ότι κάτι τό άντικανονικό συ- νέβαινε στις δουλειές της.

Πάντα έμπρός τους εύρι- σκαν την άστυνομία. Παρη- κολούθησαν και είδαν τό δι- πλό παιχνίδι πού έπαίξε ό Μάξ.

Έβγαλαν λοιπόν κλήρο ποιος θα ξεκαθάρει τόν Νι- έντ.

Κι' όταν μές έρωτούν την ηλικία μας τότε τί θα κάνουμε; Είναι τό μεγάλο πρόβλημα πού θα άποσκόληση προσεχώς τή γυ- ναίκα έκκεντι της κοινωνίας.

Θα μπορεί ποτέ ή γυναίκα να πη θέματα; Θα μπορεί πιά να κρύβη τό πα- λυμύτωρό πού έκει;

Τί είναι τό πολυμύτωρο πρά- γμα νι' ασπίς; Η ηλικία!

Ο κλήρος έπεσε στον Ραπαπόρ, ό ό- ποιος δεν έδίστασε να τόν ξεκάνη με μιά πιστολά στο κεφάλι.

Η έρευνα της άστυνομίας έγινε με μεγάλη προσοχή, διότι δεν ύπηρεη κα- νένα στοιχείον εναντίον τού Ραπαπόρ.

Και ο Ραπαπόρ έτέθη υπό δοκιμασί- αν στή μηχανή.

Τό μηχανήμα καταχωρούσε καθαρά τίς άνησυχίες τού κατηγορουμένου παρ' όλο πού έκείνος ήρνετο διαρκώς.

Έκείνη όμως ή θελόνια πού κουνιόταν μπροστά τού, ή θελόνια τού γαλθωμέ- νου, αυτή καταστρέψε τόν Ραπαπόρ. Ο- σο την έβλεπε να κουνιέται ταράζονταν περισσότερο.

Τέλος έχασε την ψυχραιμία του και όμολόγησε.

Η μηχανή λοιπόν αυτή της αληθείας προμηθεύει να διάφορα στοιχεία της ψυ- χικής καταστάσεως τού κατηγορουμένου κι' έπόμενως άπ' αυτή την άποψι θα δο- θήσθ πάρα πολύ τί δικαιοσύνη.

Η «Μηχανή πρὸς άνακάλυψιν της α- ληθείας» άναίγει όμως καινούργιους μύθους.

Θα χρησιμοποιήθι μόνον για τά έγκλη- ματα; Για τούς κακοήργους; Οι έπιστήμονες προσπαθούν να τελειο- ποιήσουν τό μηχανήμα της.

Κι' έτσι μεθαύριο δεν θα ύπάρχη γυ- ναίκα ή όποια θα μπορεί να κρύβη τό πολυμύτωρο πράγμα πού φυλάττει με μεγάλη μυστικότητα:

Την ηλικία της! Δέν είναι λίγο, και πρό πάντων μη τό θεωρήται για μικρό!

Η γυναίκα καταρθώνει και διατηρεί- ται νέα διότι καταρθώνει να κάνει την έαυτή της να είναι νέα.

Αν της φύγη αυτή ή ιδέα και την πιά- ση ή άπείλοια τού γήρατος, τότε άλλό- μονον, άδες οι νι ναίκες θα γηράσουν με μιάς και θα άσχημήνουν!

Όποτε για τό καλό της άνθρωπότητος ή μηχανή αυτή πρέπει να περιορισθί στα έργα της!

Στό έργο της άποκαλύψεως των δο- λωφόνων μόνον!

Υπάρχουν και άλλες πολλές αιτίες και άφορμές πού μπορεί να χρησιμοπο- ηθί αυτή ή μηχανή.

Απάτες, κλοπές, τυχοδιωκτικά κόλπα, άπαγωγές και όλα τά έγκλήματα πού παρουσιάζονται καθημερινώς στα άστυ- νομικά γραφεία.

Ας περιορισθί λοιπόν είς τό έργο της.

Άρκεί ή αλήθεια για την άπελευθέρω- σι της άνθρωπότητος από τά κακά στοι- χεία!

Η Κούλα ο' έναν από τους θρυαυτικότερους ρόλους που διαίπασε, το περίφημο «Κατάνκι» με τον συνάδελφον της κα' Λιτέκην Γιάννη 'Ιατρού.

ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ

ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟΤΕ- ΡΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΛΑ- ΦΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

λέντο της. Πρό ετών, με θυσίες αιματηρές, έσπευσε στο Παρίσι, όπου εμαθήτευσε επί αρκετών κοντά σε δασκάλους επίφανεις της τέχνης της Τερψιχόρης. Όταν μάς ξανάρθε τότε πίσω, έκαμε «φουρόρε» μοναδικό και έδημιούργησε μεγάλον θόρυβο γύρω από το όνομά της. Η ζήλεια των συνάδελφων της, των θηλυκών ίδιων, εξέσπασε σε όστερισμούς, χωρίς όμως άλλο κανένα αποτέλεσμα, παρά την έντονη διαφύμνη της Κούλας Γκιουζέππε. Και νά, πού η καλλιτέχνης προσλαμβάνεται άμεσα από τον μεγαλύτερο επιχειρηματία της εποχής, τον Μακέδο, γιά να πρωταγωνιστήσει στο συγκρότημά του το «Αθήναϊον».

Οι επιτυχίες της διεδέχοντο ή μία την άλλη έκτοτε. Όλο θριάμβοι επί θριάμβων. Έκει όμως πού άφησαν εποχή οι έμψυχες της ήταν στην επιθεώρηση «Άλλο πράμα», πού παίχθηκε πρόπερι το κολοκάρι στο θέατρον Σαμαρτζή. Ο μαέστρος Ντ' Αντζελίν εξέμεταλλεύθη μάστιγα το περίφημο αυτό «όλλικο» πού βρήκε εν τώ προσώπώ της Γκιουζέππε και έδωσε ένα ανέκδοτο έργο πρωτοφανές γιά τά χρονικά του θεάτρου μας.

Καί δεν είναι παρά ελάχιστα χρόνια πού η Κούλα έχει ντεμπούταρει στη σκηνή! Πρωτοπαρουσιάστηκε ως μπαλαρίνα πρὸ δεκαετίας περίπου, έπληθη σε γρηγοράτα στη σειρά των «νουμεριότων» κα' εξέλιχθηκε, ακόμα πιά γρήγορα, σε πρωταγωνίστρια.

Σχεδόν άποκλειστικότητα της καλλιτεχνίδος είναι ή επιθεώρησης—καί λέμε «σχεδόν» γιάτί η Κούλα έπαύει έγ' λίγες φορές, καί επιτυχώς μάστιγα, σε υπερέττες, κρατώντας στο ύψος των τοίχων της ως σουμπρέτα.

Τό μεγάλο ατόυ της είναι ή σκηνική εμφάνισις, ό άερας, το παράστημα, ή κίνησις της επάνω στη σκηνή. Τά έχει καί τά κατέχει, όσο λίγες καλλιτεχνίδες μας, ή Κούλα Γκιουζέππε δ'α' αὐτά μαζί.

Στό χορό εἶνε μοναδική! Θάλεγε κανείς ότι εἶνε ό τίσις ό «χορός» ένσαρκωμένος; Γελάτη ρυθμό, πού πλημμυρίζει τό «είναι» της καί εκδηλώνεται χάρις σ' αὐτόν σε άρμονικές κινήσεις καί στάσεις.

Άλλά γιάτί νά παραξενευώμαστε; Η Κούλα εἰδιόβηθ ή χορό καί έτελειοποίησε τό τα-

Η Γκιουζέππε ως φιλος! Η Γκιουζέππε ως παρτί! Τί χάριμα... Πλημμυρισμένη από καλωσύνη, τρόπους, ευγένεια... Προικισμένη με πλούσια αισθήματα αλτρούσιμου, υποχρεωτικότητας, υπομονής... Φορτωμένη από ευκυκλοπαϊδικές γνώσεις καί γνώσις της ζωής... Άποτελει τον τύπο της μοντέρνας γυναίκας, μέσα στο πλαίσιο θέσας της κοσμότητας καί της λογικής, πού... επιβάλλει ή κοινωνία μας καί οι συνθήκες υπό τις οποίες ζούμε.

Εἶνε αθλήτρια, ή μάλλον σπορτζούμαν. Άσκειται στα περισσότερα σπορ, γιά την υγεία της καί τη σωματική της διάπλασι.

Ως χορεύτρια, εἶνε ή πρώτη στην Άθήνα. Χορεύτρια καί χορογράφος. Όπου πρωταγωνιστεί, διδάσκει καί τά υπαλλήματα, άλλα καί τους συνάδελφους της στις μικρές χορευτικές φυγούρες πού υπαίτει κάθε νύμερό τους.

Η Γκιουζέππε έχει βοηθήσει στο παρελθόν πολλούς συνάδελφους της γιά να επιτύχουν στην καριέρα τους, όπως έχει λανσάρι καί πολλούς πρωτόβαλτους νά βρουν τό δρόμο τους.

Άρα, εἶνε τή παραδειγματική πού η Κούλα έχει προσποιητή την άρρωστη γιά ν' αφήσει μιά άλλη μικρούλα νά την αντικαταστήσει στο ρόλο της. Εἶνε τόσο ταπεινόφρων, πού δεν την ενδιαφέρει αν της έχουν γράψει ή αν θά της γράψουν οι δημοσιογράφοι καμπάνιες επισημειώνες γιά τις οποίες «ψοφούν» κυριολεκτικά όλες γενικά οι άρτίστες.

Όστόσο με όλους τους δημοσιογράφους τά έχει πάντα καλά καί τους περιποιείται με τους καλούς της τρόπους καί την υποχρεωτικότητα της. Τους θεωρεί όλους φίλους της, σαν άνδρας πρὸς άνδρες...

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Στά πρώτα της θέματα, η Κούλα, τὸ 1928, υπεδίετο ρολάκια πού έμειναν άξέσαστα στα χρονικά του έλαφρού μουσικού θεάτρου.

ρὸν χορευτριών πὸν υπαλλέτων μας. Ακόμη δεν την είδαμε όμως νά ξεπετάγεται καί συνεπώς δεν μπορούμε νά προειδύμεν καί αυτής το μέλλον...

Πάντως αφού εἶνε Γκιουζέππε δεν μπορεί παρά κάτι νά γίνη.

Άπ' όλες τις πωλές επιτυχίες της Κούλας Γκιουζέππε καί μετά την επιτυχία πού είχε εις τό «Άλλο Πράμα» καί την όποιαν προαναφέρουμε, όνομαστή έχει μείνει επίσης εκείνη με τό «Κατάνκι».

Άπό τή θεαδρία πού τ' τραγουδούσε μαζί με τον Γιάννη 'Ιατρού, όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Καί όχι μόνο αυτό. Άπό τή βραδιά εκείνη καί όλη ή Άθήνα άρχισε νά τ' τραγουδά.

Σωστή απόθεσις της καλλιτεχνίδος υπήρξεν ή θρυαυτική της εμφάνισις στο «Άλλο Πράμα», την ευφυσάτην επιθεώρησι του Πολ Νέρ, πού παίχθηκε πρόπερι το καλοκαίρι στο θέατρον Σαμαρτζή από το συγκρότημα Ν. Μπιάδου. Η Κούλα παρουσιάζεται με όλην την όρχήστρα—τζαζ επί σκηνής του θεάτρου, πρωτοτυπία όφειλομένη στον εκλεκτό μαέστρο καί συνθέτη της μουσικής του Έννου Ν. Ντ' Αντζελίν, ό όποιος καί εἰκονίζεται εις την άνω άναμνηστικὴν φωτογραφίαν πρώτος άριστερῶς.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

κρὸ σιδερένιο σκαλοπάτι, πού κρεμόταν από τήν όροφή.

—Ανέθηκε σιγά, γιάτί ή σκάλα ήτανε άσπια φάνοντας απάνω στο σιδερένιο σκαλοπάτι, πάσης ένα νοητικό κομμάτι.

Μιά καταπακτή άνοιξε κι' έβγα σήμα, τυλιγμένο από τέλει έσπευσε άπότομα, χτυπώντας την έξωλη σκάλα.

Η βαρυνέσσα έννοιωσε ένα παγερό ρίγος νά της περνά τό κορμί. Κιόταξέ, άλλα δεν διέκρινε τίποτε μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Δεν υπήρχε λοιπόν κανένας φόβος. Άνέθηκε τότε από τήν καταπακτή στο δωμάτιο, όπου κοιμότανε ό Ιππότης καί πλησίασε τό κρεβάτι του.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Έσκυψε απάνω του καί κόλλησε τά φλογισμένα της χείλη στα δικά του.

Ο Ιππότης έζήνησε καί παραξενεύθηκε θέλωντας καί πόσο μιάς άστραπής, μιάν άγνώστη, πού τό κορμί της μαντεύτανε λαχταριστό, κάτω από τό άσπιο γιούφαντο φόρεμα πού φορούσε.

—Ποιά εἶσαι; έμψέλλισε.

—Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι καί έπροσπάθησε νά μαντεύσει ποιά μπορούσε νά εἶνε ή γυναίκα εκείνη πού έρχόταν μέσα στο σκοτάδι.

—Ανατριχιασμένος άπ' την ξαφνική εκείνη εμφάνισι, νοιώθοντας τή θερμή άναπνοή της, τή ζεστασιά του κορμιού της νά τή ζετρελαίγη, άπλώσε τά χείρια γιά νά έθωπάσθ ήτι δεν ώνειρευόταν, ότι ή γυναίκα εκείνη δεν ήτο πλάσμα της φαντασίας του.

Τό σκοτάδι έκρυψε τή γυναίκα. Η μόρα έξέσπασε δυνατή. Σέ μιάν δεύτερη άστραπή, τήν εἶε γυμνή κι' έπειτα έννοιωσε τό κορμί της να σπαρτάρη δίπλα στο δικό του.

Σέ μιά στιγμὴ ή άγνώστη γυναίκα έννοιωσε νά της έφθεύγη ή προσοπίδα πού φορούσε καί με μιά άπεγνωσμένη κραυγή έφερε τά χείρια κι' έκρυψε σχεδόν τό πρόσωπό της.

Σέ κάθε λάμψι άστραπής, έβλεπε τά μάγουλά της κατακόκκινα καί τά μάτια της νά λάμπουν παράξενα.

—Ποιά εἶσαι; τήν ξαναρώτησε.

Μά δεν έλαθε κοιμιάν απάντ... Η άγνη, τή νύχτα, έστήν άγκαλιά της. Η άναπνοή του κοδόνε.

Έξαναφόρσε τή προσοπίδα της καί ξανά έπαρεδόθη στην άγκαλιά του παραλυμένη από τό πάθος της.

Ο Ιππότης μάστιγα προσπαθούσε νά διακρίνη τή χαρακτηριστική της, όί λάμψεις τών άστραπών πού έβόστανε τό δωμάτιο με ξαφνικές αναλαμπές δεν τόν βοηθούσαν νά τήν άναγνωρίση. Μεθυσμένος από τό νεαρό κορμί συλλογιζόταν ποιά νά ήταν ή γυναίκα εκείνη με τό σόμα Άφροδίτης. Έπροσπάθησε νά της θγάλη τήν προσοπίδα, μά εκείνη τόν έμπόδιζε

τού τάδενα. Έπειτα άνασηκώσε τό κορμί της, στήριζοντας τόν άριστερό άγκώνα στο στήθος του.

Ο Ιππότης τήν έκτυπούσε έκστατικός. Έκείνη με μιά νοσηλή κίνησι έλυσε τήν προσοπίδα της.

—Η βαρυνέσσα! ψιθύρισε κατάκληψ.

—Ήθελες νά με γνωρίσθ; Τού άποκρίθηκε νυχρά.

Καί με μιά γοργή κίνησι, βύθισε τή μακρεία καρφίτσα στην κα, τιά του.

—Έπειτα, άτάραχη, κατέθηκε από τό κρεβάτι, νύθηκε καί πήγε νά κατεβή τή σκάλα. Άλλά τό πόδι της άπλώθηκε στο κενό.

Ο άκόλουθος του Ιππότη—πού κοιμότανε στο δωμάτιο,—καθώς άνοιξε ή καταπακτή, έπαισαν τήν έξωλη σφήρι σκάλα.

Η Μαργαρίτα έννοιωσε τό αίμα νά παγώνη στις φλέδες της. Δεν μπορούσε πιά νά φύγη.

Κάτω από τήν καταπακτή τή σκοτάδι ήταν πικρό ή σκάλα πού είχε παρσούρει ό άκόλουθος του Ιππότη στο πέσιμό του άπέκλειαν τήν αποχώρησι. Ηταν άναγκασμένη ή νά πέση στην καταπακτή καί γίνη κομμάτι κάτω στο σκληρό πάτωμα του ύπογειού ή νά περιμένει εκεί μέσα γιά νά έμμερσθή καί νά άταραχθί στα μάτια όλων, αὐτή ή υπερήφανη βαρυνέσσα, τής οποίας ή ωμορφιά ήταν έκτακτική σ' όλη τήν περιφέρεια καί μακριά ακόμα.

Έσκυψε επάνω άπ' τήν καταπακτή κι' έκτύπησε με τρελό φόβο κάτω, άλλα έννοιωσε ότι δεν υπήρχε έλπις νά φύγη από εκεί. Καί συντριμμένη, ξετρελαμένη άπ' τό φόβο κι' άπ' τό σκοτάδι, άπ' τις άστραπές πού έξακολουθούσαν νά αλλοκινώνε τό στερεώμα καί νά φωτίζουν τό δωμάτιο, έπασε ανάσθη κοντά στο πτώμα του Ιππότη.

Τό γυαλιστερό άσπύδι άστραψε στο φως καθώς κατέβαινε κι' άπεχώρισε τό κεφάλι της άργοντισσας άπ' τόν κορμό του. Τό αίμα έπήδησε με δύναμη καί έπετάχθηκε λερώνοντας τά ράσα του 'Ιεροεξεταστή πού είχε πλησιάσει γιά νά άπολαύσθ καλύτερα τήν έκδίκησι του.

Ο βαρύνος με σταυρωμένα τά χείρια, παρακολουθούσε τήν έκτέλεσι.

—Έπειτα, όταν ό 'Ιεροεξεταστής έγκάλεψε τό θύμα του, στράφηκε πρὸς τους άνθρώπους του καί εἶπε:

—Βάλτε φωτιά στον πύργο!

ΖΩΡΖ ΠΟΤΙΕ

Όταν ό Ιεροεξεταστής έγκάλεψε τό θύμα του, στράφηκε πρὸς τους άνθρώπους του καί εἶπε: «Βάλτε φωτιά στον πύργο!»

● ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΝ „ΑΝΤΡΑ”

Μιά και βγήκε η γυναίκα από το σπίτι της, άρχισε βαθμιαία να ελκωρή μέσα στη ζωή και να κατακτά έδαφος εις το πεδίο της εργασίας.

Ήδη υπάρχουν πολύ διάγνα επαγγέλματα με τα οποία δεν ηγορεύεται ακόμη η γυναίκα, αλλά κι αυτά άρχίζουν να της κάνουν θέσι για να μη.

Μην τ' σκεφθείτε ποτέ σας ότι το δόξαν του φύλου, όπως το λέμε, θα υποχωρήσει σε τίποτα, ούτε και σ' αυτές ακόμα τις... μικροδυναμίες της.

Ίσα-ίσα που αυτές δύνανται σαν ακόμα περισσότερο απ' ό,τι Έκαθε διάφορα προσάνα και απέκτησε πολλά δικαιώματα.

Σήμερα η γυναίκα νοιώθει πληρής το δικαίωμα να πραγματοποιήσει ένα άντρα, να τον πλέσει να πάει μαζί της, αφού το μειονέκτημα της αδυναμίας εξηγημένη μαζί με τη γυναικεία.

Είμε μακρινός, πολύ μακρινός ο καιρός που η προαίμαμη μας ήταν έλεπε ένα κορίτσι να σκαρφαλώνει σ' ένα δέντρο, άναγκαζόμενος, και το έδρανε γιατί έκανε αυτό που κάνουν τα άγρια.

Και πολύ γρήγορα μόλις ξεπερνάει μια ώριμη ηλικία, της έδωσαν άμεσα τα κινά και της φορούσαν μακριά, πολύ μακριά φουστάνια.

Σήμερα η γυναίκα ηγαίνει στο εργοστάσιο, όπου θα πετάει το φουστάνι, αδιαφορώντας για τον συνάδελφό της τη βλεψη με την κομπιλιζόν της, και φοράει μπροστά του το πανταλόνι του εργάτη για να μπορεί να εργάζεται πιο εύθερα.

Είπαμε εργοστάσιο. Μόνον;

Σήμερα η γυναίκα δεν διαλέγει τις λεπτές και κατάλληλες για αδύνατα νεύρα θέσεις. Ίσα-ίσα που ό έργο της έχει τόσο πολύ δυνάμη, που άναζητεί τις δυσκολότερες, τις πιο έπιπνες, τις άντρίκες, όπως λένε, δουλειές.

Δεν τη βρίσκουμε σήμερα τη γυναίκα μονάχα μπροστά στη γραφομηχανή. Τη βλέπουμε να κρατά το τιμόνι του αυτοκινήτου, του δρομολιανού, της βενζινακίου με τέτοια σθερότητα που μας καταπλήσσει.

Ένα άλλο επάγγελμα που θα βρούμε τη γυναίκα-πολύ έπικίνδυνο επάγγελμα αλλά που συνηθίζει στην Άμερική-είναι το καθήκον των ούρανο-ε-

στών.

Πολύ λίγοι άνδρες είναι ικανοί να κρεμαστούν έξω από το 1500 ή 2000 πάτωμα ενός ούρα νοστήτου για να καθάρσουν κρεμασμένοι -μεταξύ ούρανο και γης- μια κορίτσια ή τον τοίχο.

Έν τούτοις η Μάρθα Σνίμερ στο Λος Άντζελες, μητέρα τριών παιδιών, φορά την καζάκα της και καθάλλικε τα πατάκια, τους τοίχους, τις σκάλες, δένεται μ' ένα σκονί και προκαλεί τον ύλιγο σε μάς που τη βλέπουμε.

Από όλα τα μέρη του κόσμου η Άμερική είναι εκείνη που χρησιμποιεί τη γυναίκα στα πιο δύσκολα και ποικίλα επάγγε-

ματα, που αν θα τη βλέπαμε έμεις θα μας έκανε κατάπληξι. Γυναίκα χτίστρις, γυναίκα μογατιχίς, γυναίκα μαργακός, γυναίκα πεταλιχίς, γυναίκα λουστρός, γυναίκα τζοκέι, γυναίκα καραδοκίχης, γυναίκα μούτσος, γυναίκα μηχανικός, γυναίκα άστυνόμος. Πρό δυο έ-

τών μάλιστα στην Άμερική ιδιόρθη και ειδικό ήμημα γυναίκα-κείο διόδεως λαθρεμπορίου δι' αεροπλάνων.

Θέλετε το φιλότιμο, θέλετε η έπιπολιχίτης στον κίνδυνο, η γυναίκα έχει προσφέρει στο είδος αυτό της διόδεως περισσότερες και τολμηρότερες υπηρεσίες από όσες είχε προσφέρει ο άνδρας στο παρελθόν.

Άλλ' άκούστε! Από το σώμα αυτό βγήκαν οι επάλληκα-ρέες γυναίκες!

Θέλετε το φιλότιμο, θέλετε η έπιπολιχίτης στον κίνδυνο, η γυναίκα έχει προσφέρει στο είδος αυτό της διόδεως περισσότερες και τολμηρότερες υπηρεσίες από όσες είχε προσφέρει ο άνδρας στο παρελθόν.

Άλλ' άκούστε! Από το σώμα αυτό βγήκαν οι επάλληκα-ρέες γυναίκες!

Θέλετε το φιλότιμο, θέλετε η έπιπολιχίτης στον κίνδυνο, η γυναίκα έχει προσφέρει στο είδος αυτό της διόδεως περισσότερες και τολμηρότερες υπηρεσίες από όσες είχε προσφέρει ο άνδρας στο παρελθόν.

Άλλ' άκούστε! Από το σώμα αυτό βγήκαν οι επάλληκα-ρέες γυναίκες!

Θέλετε το φιλότιμο, θέλετε η έπιπολιχίτης στον κίνδυνο, η γυναίκα έχει προσφέρει στο είδος αυτό της διόδεως περισσότερες και τολμηρότερες υπηρεσίες από όσες είχε προσφέρει ο άνδρας στο παρελθόν.

Άλλ' άκούστε! Από το σώμα αυτό βγήκαν οι επάλληκα-ρέες γυναίκες!

Θέλετε το φιλότιμο, θέλετε η έπιπολιχίτης στον κίνδυνο, η γυναίκα έχει προσφέρει στο είδος αυτό της διόδεως περισσότερες και τολμηρότερες υπηρεσίες από όσες είχε προσφέρει ο άνδρας στο παρελθόν.

Άλλ' άκούστε! Από το σώμα αυτό βγήκαν οι επάλληκα-ρέες γυναίκες!

Δηλαδή πολλοί από τους Άμερικανούς οι οποίοι έχουν άναγκη ενός σωματοφύλακος, άργίζουν να παίρνουν γυναίκες, Απώτετο αλλά σωστό. Χειρίζονται το πιστόλι όσο κανείς άλλος και έξερουν να δίνουν γροθιά που θα τη ζήλευε ο καλύτερος μποξέρ!

Όσο για την πόλη, όταν άρπαχθούν, σώμα με σώμα, αλλοίμονο σε κείνον που θα πέσει στα χέρια τους.

Υπάρχει μάλιστα μία, η μίς Πέτζ, η οποία έχει ύψος έναμι-σιν μέτρο και η οποία ζυγίζει μόνον 60 κιλά, είναι δε τριμερής στο έθος παρ' όλο που είναι και ώραια.

Έχει μύς τόσο δυνατούς που ένας άντρας θα φοβόταν να πέσει στα χέρια της.

Άλλα στην Άμερική, τη χώρα των παραδόξων και των άνωθρινών θαυμάτων, υπάρχει και η γυναίκα-θαύμα, η ελκωνάτη δραπέτης, όπως την όνομάζουν.

Αυτή ξεπερνά και τον περίφημο Χουντ, τον μοναδικό άνδρα που ξεφύγε μεσα από τα σίδερα της φυλακής.

Αυτή η γυναίκα λοιπόν όνομάζεται Άρκαμπέλλα και είναι ό άσος σήμερα της αποδράσεως.

Όταν τη συνέλαδαν έπειτα από μία απόδραση, ό διευθυντής των φυλακών της Ούσταγκαν της είπεν ότι θα έναρμόσει να της δοθή χάρις αν έπαυελάμβαν το πείραμα, γιατί και ό ίδιος τάχε χάσει πολύ μπορούσε αυτή η γυναίκα να αποδράσει.

Εκείνη γέλασε και έκανε μπροστά σε κόσμο κάτι πιο δύσκολο.

Την έκλεισαν σ' ένα κελί, την έβαλαν μέσα σ' ένα κιδώτιο, τη φυλάξαν δυό άστυνομικοί και απ' έξω κτύπαζε πολύς κόσμος.

Παρ' όλα αυτά η Άρκαμπέλλα κατόρθωσε μέσα σε τρία λεπτά να διαφύγει και να παρουσιαστεί μπροστά στο κατάπληκτο κοινό.

Κατόνι τούτου, όλοι συγκοτετέθηκαν να μεσολαβήσουν να δοθή χάρις σ' αυτή τη γυναίκα, την οποία δεν βαστούσαν ούτε τα σίδερα της φυλακής, ούτε τα κιδώτια, ούτε ολόκληρος στρατός μπορούσε να φυλάξει.

Δεν λείπουν οι γυναίκες φαναρτζίδες.

Άλλα δεν λείπουν και οι γυναίκες όυτες.

Οι ψαράδες μαργαριταριών! Έκατοντάδες γυναίκες δουλεύουν σ' αυτό το επάγγελμα στον Ίνδικό Ωκεανό.

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Να και μία ναυτική. Μη νομίζετε ότι ος γέλωε. Είναι μία πραγματική γυναίκα, η οποία σκαρφαλώνει στα κατάρτια καλύτερα από άνδρα. Ή τολμή και η εύκλινση της γυναίκας, τη δειχνόνε να πηδά σαν αϊλουρος από σκονί σε σκονί και να κάνει τις σκληρότερες δουλειές έπάνω στο καράβι.

μέσα από τόσα έμπόδια.

Εκείνη γέλασε και έκανε μπροστά σε κόσμο κάτι πιο δύσκολο.

Την έκλεισαν σ' ένα κελί, την έβαλαν μέσα σ' ένα κιδώτιο, τη φυλάξαν δυό άστυνομικοί και απ' έξω κτύπαζε πολύς κόσμος.

Παρ' όλα αυτά η Άρκαμπέλλα κατόρθωσε μέσα σε τρία λεπτά να διαφύγει και να παρουσιαστεί μπροστά στο κατάπληκτο κοινό.

Κατόνι τούτου, όλοι συγκοτετέθηκαν να μεσολαβήσουν να δοθή χάρις σ' αυτή τη γυναίκα, την οποία δεν βαστούσαν ούτε τα σίδερα της φυλακής, ούτε τα κιδώτια, ούτε ολόκληρος στρατός μπορούσε να φυλάξει.

Δεν λείπουν οι γυναίκες φαναρτζίδες.

Άλλα δεν λείπουν και οι γυναίκες όυτες.

Οι ψαράδες μαργαριταριών! Έκατοντάδες γυναίκες δουλεύουν σ' αυτό το επάγγελμα στον Ίνδικό Ωκεανό.

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

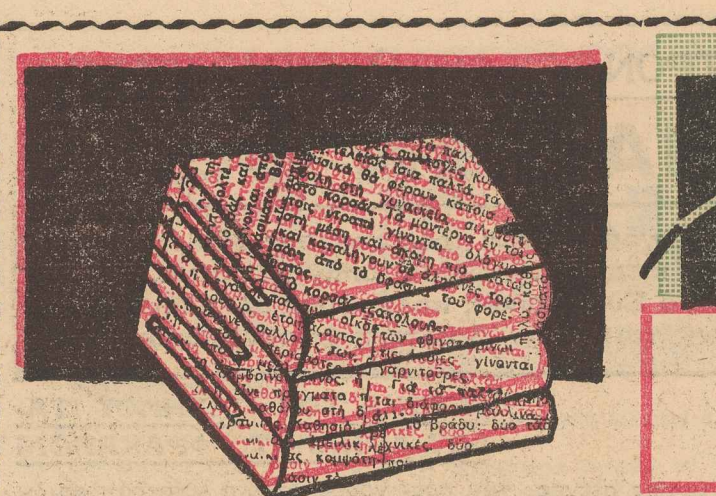
Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

Είμε πολύ έπιπθείδες και τις προσλαμβάνουν κατά δωδεκάδας έπάνω στα άλιετικά μεγάλα καράβια. Όταν φθάσουν κοντά εκεί που υπάρχει πιθανότητα να υπάρχουν στρείδια αρταραφορά, οι γυναίκες

—Δημοσθένη, δεν νομίζεις ότι κάνει ψυχρίτσα; —Όχι, δά... —Τι; Όχι δά; Έγώ κρυάνω. Δεν φοριούνται πιά τα φίλα. Είναι καιρός να πάρω κανένα παλτουδάκι...

Η μπόμπα έκοσσε. Τίποτα δεν μπορεί ν' άνασταίσει το καταστρεπτικό της έργο.

Άργότερα, φρόσω, άργότερα... Ό προύπολογισμός μας, αυτό το ήμημα, έπιπνε κατ' άνεμον. Τρία νούκια μαζεμένα του σποιού κι' άλλα τρία για το μαγοζι, μεταφορικά κ.τ.λ.

—Και γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει τώρα έγώ να κρυώνω; Τις οικονομίες σου στην καμπαρότα μου θα τις εξαγοράσεις; Κάνε αλλού οικονομίες. Άλλωστε το έξοδό ενός παλτού δεν είναι τόσο μεγάλο...

Το έξοδο ενός παλτού δεν είναι τόσο μεγάλο, είναι το συννημένο δόλωμα. Το φάρι άρχίζει να τοιμάη, τέλος δε, ένα έλαφρό πράδιγμα της πετινάδας και το... πορτοφόλι δρίσκειται κρεμασμένο στ' άγκιστρο.

—Σε φτάνουν, γυναίκα, πεντακόσιες δραχμές; —Τι, πεντακόσιες; Δεν φαντάζομαι να έλξης ν' άγοράσω καμιά λινότα! Το έξοδό θα γίνη που θα γίνη...

Από δώ και πέρα το πράγμα είναι εύκολο. Η κυρά φρόσω παίρνει στο χέρι βρα περισσότερα παλτού και ξεκολληθή και άναχωρεί για τα... μαγαζιά.

Για τα μαγαζιά, πετυχημένη έκφραση, γιατί δεν πρόκειται να ικανοποιηθί με την έπιποκεψι ενός καταστήματος μόνο. Ή έκλογη του ώραιου, του καλού, άπαιτεί κόπον. Και το γούστο της γυναίκας ικανοποιείται τόσο δύσκολα!

Άλλοίμονο στον σύζυγο εκείνου που θα ήθελε να αδιαφορήσει διά την άμφιση της συζύγου του. Ή ήμερη του οίκου του θα διασκαυθή. Άκόμη δε μεγαλύτερος θα είναι ό κίνδυνος αν η σύζυγος συγκεντρίνη προάνα παλαιού το μπόξερ. Εύτυχός όμως που τα πράγματα δεν φθάνουν τόσο εύκολα εις τα άκρα. Όσο τύραννος και αν είναι ο σύζυγος, θα καμφθί στο τέλος. Ή ψυχοφρέα, ή φυσική έπιπρό, την οποία διαθέτει η γυναίκα, εξουδετερώνει τη τυραννική εξουσία του άνδρος, γράφει ο Μοντεσκίε στις ΄΄Περσικές έπιστολές΄΄. Ποιός σύζυγος μπορεί να άρννη την άληθεια του πάρα πάνω ρήματος; Άρκει ένα χόδι, ένα γλυκίολο, για να γίνη το όστρο μαύρο και το μαύρο όστρο.

Ό Πλάτος όταν έδιωξε το πρωτόπλαστο ζευγάρι απ' τον Παράδεισο, έπέταξε μ' άποτροφή την Έδα μία προδία, για να κρύψη τη νόμνη της. Άν ή ιστορία αυτή έπανελαιβάνετο σήμερα, η Έδα θ' έζήτοσε με άναίθεια από τον τιμωρό της τον ούρανό με τ' όστρα ή τη θάλασσα γαρνιριμένη με τις νταντέλες του άφρο της, για εορτάει τις.

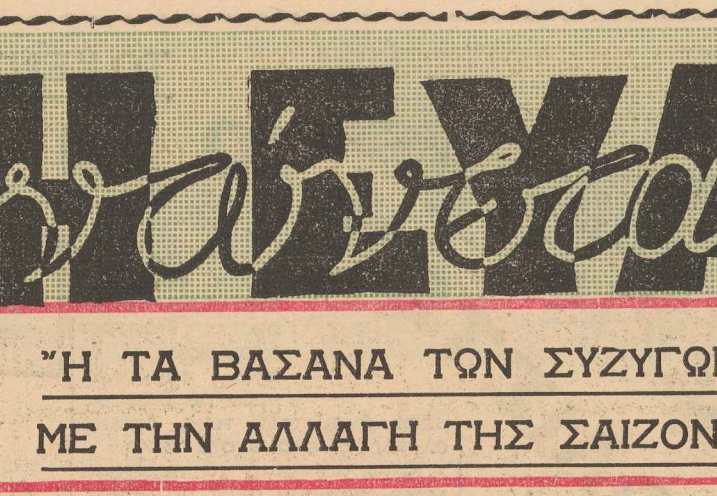
Μία προδία σκέπη. Τι προσδοκία! Ή άμφιση της κατόικας να γίνη και ένδυμα του τελειότερου, από καλλιτεχνικής άπόψεως, πλάσματος του σμπάντου... Τι θα έστοιχίζε στον Πλάστον, αν σκέπαζε το άλαδίστρινο σώμα της Έδας, μ' ένα άραχνόφωτο χρωματισμένο με τα στέλ ένοος δειλινό με ή μιάς άνατολής; Άπολύτως τίποτα.

Στοιχίζει πάρα πολύ όμως σήμερα στον σύζυγο ένα φουστά...

Αι όδοι Άγίου Μάρκου, Εύαγγελιστορίας, Έρμου, δρίσκονται στις δόδες τους. Ή γυναίκα

Αι όδοι Άγίου Μάρκου, Εύαγγελιστορίας, Έρμου, δρίσκονται στις δόδες τους. Ή γυναίκα

Αι όδοι Άγίου Μάρκου, Εύαγγελιστορίας, Έρμου, δρίσκονται στις δόδες τους. Ή γυναίκα

—Δημοσθένη, δε νομίζεις ότι κάνει ψυχρίτσα; —Όχι, δά... —Τι; Όχι δά; Έγώ κρυάνω. Δεν φοριούνται πιά τα φίλα. Είναι καιρός να πάρω κανένα παλτουδάκι...

Η μπόμπα έκοσσε. Τίποτα δεν μπορεί ν' άνασταίσει το καταστρεπτικό της έργο.

Άργότερα, φρόσω, άργότερα... Ό προύπολογισμός μας, αυτό το ήμημα, έπιπνε κατ' άνεμον. Τρία νούκια μαζεμένα του σποιού κι' άλλα τρία για το μαγοζι, μεταφορικά κ.τ.λ.

—Και γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει τώρα έγώ να κρυώνω; Τις οικονομίες σου στην καμπαρότα μου θα τις εξαγοράσεις; Κάνε αλλού οικονομίες. Άλλωστε το έξοδό ενός παλτού δεν είναι τόσο μεγάλο...

Το έξοδο ενός παλτού δεν είναι τόσο μεγάλο, είναι το συννημένο δόλωμα. Το φάρι άρχίζει να τοιμάη, τέλος δε, ένα έλαφρό πράδιγμα της πετινάδας και το... πορτοφόλι δρίσκειται κρεμασμένο στ' άγκιστρο.

—Σε φτάνουν, γυναίκα, πεντακόσιες δραχμές; —Τι, πεντακόσιες; Δεν φαντάζομαι να έλξης ν' άγοράσω καμιά λινότα! Το έξοδό θα γίνη που θα γίνη...

Από δώ και πέρα το πράγμα είναι εύκολο. Η κυρά φρόσω παίρνει στο χέρι βρα περισσότερα παλτού και ξεκολληθή και άναχωρεί για τα... μαγαζιά.

Για τα μαγαζιά, πετυχημένη έκφραση, γιατί δεν πρόκειται να ικανοποιηθί με την έπιποκεψι ενός καταστήματος μόνο. Ή έκλογη του ώραιου, του καλού, άπαιτεί κόπον. Και το γούστο της γυναίκας ικανοποιείται τόσο δύσκολα!

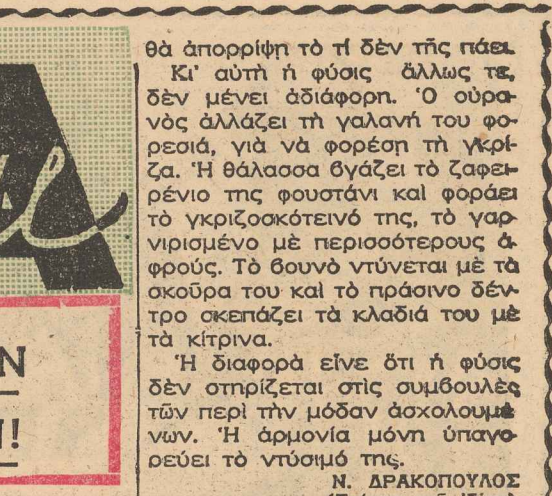
Άλλοίμονο στον σύζυγο εκείνου που θα ήθελε να αδιαφορήσει διά την άμφιση της συζύγου του. Ή ήμερη του οίκου του θα διασκαυθή. Άκόμη δε μεγαλύτερος θα είναι ό κίνδυνος αν η σύζυγος συγκεντρίνη προάνα παλαιού το μπόξερ. Εύτυχός όμως που τα πράγματα δεν φθάνουν τόσο εύκολα εις τα άκρα. Όσο τύραννος και αν είναι ο σύζυγος, θα καμφθί στο τέλος. Ή ψυχοφρέα, ή φυσική έπιπρό, την οποία διαθέτει η γυναίκα, εξουδετερώνει τη τυραννική εξουσία του άνδρος, γράφει ο Μοντεσκίε στις ΄΄Περσικές έπιστολές΄΄. Ποιός σύζυγος μπορεί να άρννη την άληθεια του πάρα πάνω ρήματος; Άρκει ένα χόδι, ένα γλυκίολο, για να γίνη το όστρο μαύρο και το μαύρο όστρο.

Ό Πλάτος όταν έδιωξε το πρωτόπλαστο ζευγάρι απ' τον Παράδεισο, έπέταξε μ' άποτροφή την Έδα μία προδία, για να κρύψη τη νόμνη της. Άν ή ιστορία αυτή έπανελαιβάνετο σήμερα, η Έδα θ' έζήτοσε με άναίθεια από τον τιμωρό της τον ούρανό με τ' όστρα ή τη θάλασσα γαρνιριμένη με τις νταντέλες του άφρο της, για εορτάει τις.

Μία προδία σκέπη. Τι προσδοκία! Ή άμφιση της κατόικας να γίνη και ένδυμα του τελειότερου, από καλλιτεχνικής άπόψεως, πλάσματος του σμπάντου... Τι θα έστοιχίζε στον Πλάστον, αν σκέπαζε το άλαδίστρινο σώμα της Έδας, μ' ένα άραχνόφωτο χρωματισμένο με τα στέλ ένοος δειλινό με ή μιάς άνατολής; Άπολύτως τίποτα.

Στοιχίζει πάρα πολύ όμως σήμερα στον σύζυγο ένα φουστά...

Αι όδοι Άγίου Μάρκου, Εύαγγελιστορίας, Έρμου, δρίσκονται στις δόδες τους. Ή γυναίκα

—Δημοσθένη, δε νομίζεις ότι κάνει ψυχρίτσα; —Όχι, δά... —Τι; Όχι δά; Έγώ κρυάνω. Δεν φοριούνται πιά τα φίλα. Είναι καιρός να πάρω κανένα παλτουδάκι...

Η μπόμπα έκοσσε. Τίποτα δεν μπορεί ν' άνασταίσει το καταστρεπτικό της έργο.

Άργότερα, φρόσω, άργότερα... Ό προύπολογισμός μας, αυτό το ήμημα, έπιπνε κατ' άνεμον. Τρία νούκια μαζεμένα του σποιού κι' άλλα τρία για το μαγοζι, μεταφορικά κ.τ.λ.

—Και γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει τώρα έγώ να κρυώνω; Τις οικονομίες σου στην καμπαρότα μου θα τις εξαγοράσεις; Κάνε αλλού οικονομίες. Άλλωστε το έξοδό ενός παλτού δεν είναι τόσο μεγάλο...

Το έξοδο ενός παλτού δεν είναι τόσο μεγάλο, είναι το συννημένο δόλωμα. Το φάρι άρχίζει να τοιμάη, τέλος δε, ένα έλαφρό πράδιγμα της πετινάδας και το... πορτοφόλι δρίσκειται κρεμασμένο στ' άγκιστρο.

—Σε φτάνουν, γυναίκα, πεντακόσιες δραχμές; —Τι, πεντακόσιες; Δεν φαντάζομαι να έλξης ν' άγοράσω καμιά λινότα! Το έξοδό θα γίνη που θα γίνη...

Από δώ και πέρα το πράγμα είναι εύκολο. Η κυρά φρόσω παίρνει στο χέρι βρα περισσότερα παλτού και ξεκολληθή και άναχωρεί για τα... μαγαζιά.

Για τα μαγαζιά, πετυχημένη έκφραση, γιατί δεν πρόκειται να ικανοποιηθί με την έπιποκεψι ενός καταστήματος μόνο. Ή έκλογη του ώραιου, του καλού, άπαιτεί κόπον. Και το γούστο της γυναίκας ικανοποιείται τόσο δύσκολα!

Άλλοίμονο στον σύζυγο εκείνου που θα ήθελε να αδιαφορήσει διά την άμφιση της συζύγου του. Ή ήμερη του οίκου του θα διασκαυθή. Άκόμη δε μεγαλύτερος θα είναι ό κίνδυνος αν η σύζυγος συγκεντρίνη προάνα παλαιού το μπόξερ. Εύτυχός όμως που τα πράγματα δεν φθάνουν τόσο εύκολα εις τα άκρα. Όσο τύραννος και αν είναι ο σύζυγος, θα καμφθί στο τέλος. Ή ψυχοφρέα, ή φυσική έπιπρό, την οποία διαθέτει η γυναίκα, εξουδετερώνει τη τυραννική εξουσία του άνδρος, γράφει ο Μοντεσκίε στις ΄΄Περσικές έπιστολές΄΄. Ποιός σύζυγος μπορεί να άρννη την άληθεια του πάρα πάνω ρήματος; Άρκει ένα χόδι, ένα γλυκίολο, για να γίνη το όστρο μαύρο και το μαύρο όστρο.

Ό Πλάτος όταν έδιωξε το πρωτόπλαστο ζευγάρι απ' τον Παράδεισο, έπέταξε μ' άποτροφή την Έδα μία προδία, για να κρύψη τη νόμνη της. Άν ή ιστορία αυτή έπανελαιβάνετο σήμερα, η Έδα θ' έζήτοσε με άναίθεια από τον τιμωρό της τον ούρανό με τ' όστρα ή τη θάλασσα γαρνιριμένη με τις νταντέλες του άφρο της, για εορτάει τις.

Μία προδία σκέπη. Τι προσδοκία! Ή άμφιση της κατόικας να γίνη και ένδυμα του τελειότερου, από καλλιτεχνικής άπόψεως, πλάσματος του σμπάντου... Τι θα έστοιχίζε στον Πλάστον, αν σκέπαζε το άλαδίστρινο σώμα της Έδας, μ' ένα άραχνόφωτο χρωματισμένο με τα στέλ ένοος δειλινό με ή μιάς άνατολής; Άπολύτως τίποτα.

Στοιχίζει πάρα πολύ όμως σήμερα στον σύζυγο ένα φουστά...

Αι όδοι Άγίου Μάρκου, Εύαγγελιστορίας, Έρμου, δρίσκονται στις δόδες τους. Ή γυναίκα

ΑΝΟ: Ροι το γυάλισμα των παπουτσιών είναι ένα επάγγελμα. Τις βλέπετε με χάρη να τριφούν τη δούρα έπάνω στο παπούτσι. Ή σκηνή που έλεπετε έχει φωτογραφηθεί στ'ας Βρυξέλλας.— ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ή γυναίκα μηχανικός θά συναρμολογήσει ένα παλιό αυτοκίνητο και το λύνουν για να το εναρμόσει. Στις μηχανικές αυτές σχολές της Άμερικής είναι έννεργησμένα πάρα πολλά κορίτσια. Σε πολλές μάλιστα απ' αυτές υπάρχουν πολύπερισσότερα κορίτσια από άνδρες.— ΔΕΞΙΑ: Γυναίκες πυροδοτήτρις! Έπρεπε να το περιμένουμε κι' αυτό. Κι' έπειτα υπάρχουν άνδρες, οι οποίοι λένε πως οι γυναίκες είναι φοβητάρδες. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τη φωτιά. Και για την πυροσβεστική υπηρεσία υπάρχουν σήμερα ειδικές σχολές στην Άμερική, οι οποίες προετοιμαζουν μετρίτες για την εξασκίση τους στο πυροσβεστικό σώμα. Οι πυροδότες στην Άμερική έχουν πάρα πολύ καλό μισθό και γι' αυτό καθ'ημερίαν υπάρχουν αίτησεις εξαγωγής. Πρώτες και καλύτερες, λοιπόν, οι γυναίκες έτρέξαν να πάρουν δουλειά.

θα άπορρίψη το τι δεν της πάει. Κι' αυτή ή φύσις άλλως τε, δεν μένει αδιάφορη. Ό ούρα-νός άλλωστε ή γαλανή του φορεσιά, για να φορέση τη γκρίζα. Ή θάλασσα θιάζει το ζαρε-ρένιο της φουστάνι και φοράει το γκριζοοκτείνό της, το γαρ-νιριμένο με περισσοτέρους ά-φρούς. Τό θούνο γίνονται με τα σκούρα του και το πράσινο δέν-τρο σκεπάζει τα κλαδιά του με τα κίτρινα.

Ή διαφορά είναι ότι ή φύσις δεν σπριζείται στις συμβουλές των περί την μόδον άσכולουμε νυν. Ή άρμονία μόνη ύπαγο-ρεύει το ντύσιό της.

Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Σκίτσα του ίδιου)

Εύθυμη ιστοριούλα ΤΑ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Πρόσωπα : Νανά, 20 έτών, Σταύρος, φίλος της, 25 έτών, κύριος Γιώργος, 45 έτών).

(Ή σκηνή σ' ένα άπόμω-ρο παγκάκι, του Ζαππείου. Ο Σταύρος κι η Νανά συζητούν, τρυφερά. Έξω από εμφορμένης μπροστά τους ό κ. Γιώργος, ένας μεσο-κοπος κύριος, με μία φω-γοραφική μηχανή στο χέρι).

ΓΙΩΡΓΟΣ : Βρέ παιδί, τι κάνετε εδώ; Δεν ντρεπεί-στε;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Δεν κάνουμε τίποτε σπουδαίο. Φιλιάμεται... ΓΙΩΡΓΟΣ : Μπράβο, παι-διά, αγαπήσατε πολύ έσεις οι είναι το καλύτερο πράγμα στον κόσμο. Δεν μού λέτε, βρέ παι-διά, αγαπήσατε πολύ έσεις οι δύο;

ΝΑΝΑ : Τρελλά! ΓΙΩΡΓΟΣ : Και στοκι-ματιζώ ότι δεν δάκετε θγάλες καμ

ΕΝΩ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΟΙ ΜΑΝΤΡΕΣ

κι' ανοίγουν τας πύλας των τὰ μεγαλοπρεπή τεμένη της λατρείας των κινουμένων σκιών...

Εὐθυμογραφική έρευνα του κ. ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Η όθον των χειμερινών κινηματογράφων ε-σάλην σπιν πλύ-στρα. Θα πλυθί και θα κοιολο-καθί. Καί οε λι-γες ημέρες θα εινε έτοιμη, ν' άντανανλδση τα μοτσο της Γκά-μπο, του Τάιπλορ, της Έγκερθ και των λοιπών. Αλ-τήν την είδισιν της ενάρξεως της χειμερινής κινηματογραφικής σαίζον θα μπορούσαμε να την αναγγείλουμε και κατά τον εξής τρόπον: 'Αγαπητοί συμπο-λίται, ή Τζόαν Κράουφορντ έχει ανάγκην από μερικες δεκάδες καινούργιες τουα-λέττες. 'Ο Κλάρκ Γκέμπλ πρέπει να πα-ραγγείλη μιοή εκατοντάδα χειμερινάκι-α. 'Ο Γκάρι Κούπερ έχει να χρί-σθι μία νέα βλάκα και ν' αγοράσθι ένα μικρό κόπτερο. Καί όλα γενικάς τα παι-διά του Χόλλυγουντ και της διεθνούς κι-νηματογραφίας έχουν έκτακτες οικονο-μικές ανάγκες, γιά να ικανοποιήσουν μερικες από τις άναρβίμετες ιδιοτροπίες των. Δέν μπορούμε να τ' άφύσουμε έτσι τα παιδιά. Πρέπει να τα ένισχύσουμε διά κοινού εράνου. 'Ενα εικοσιπεντάδραχμο -δσο εινε το εισιτήριο του σινεμά-δέν εινε σπουδαίον ποσό. Πληρώστε λοιπόν άνογνύστας, κορόδια...

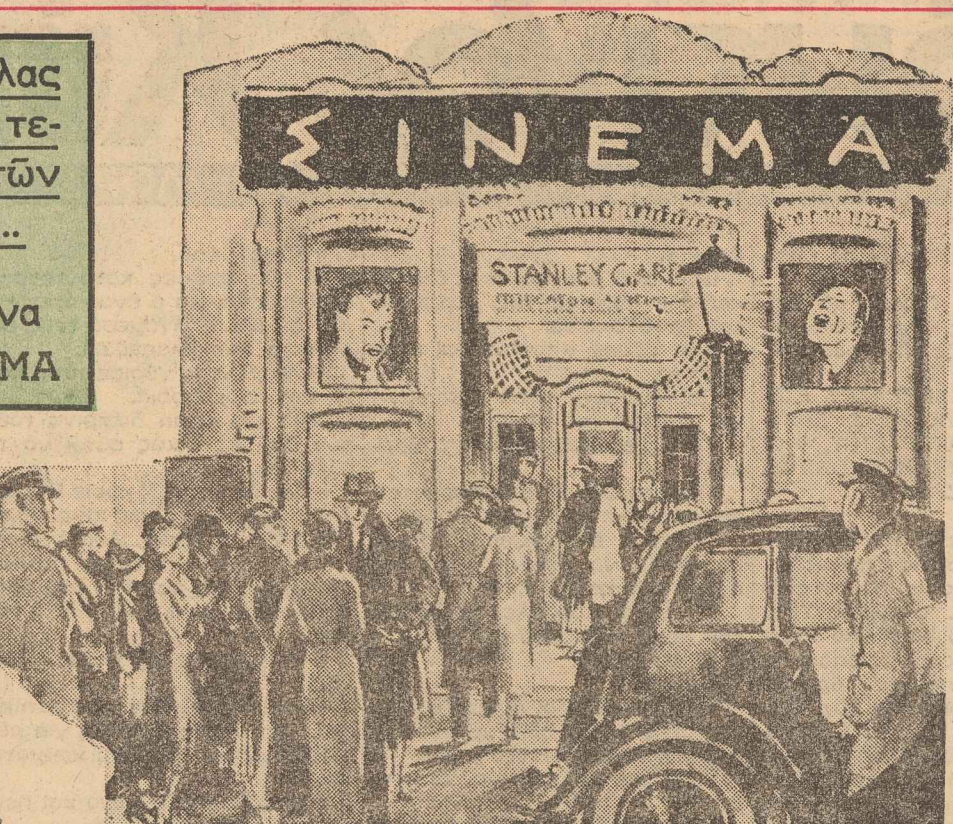
'Αλλά άς μήν είμαστε γκρινιάρηδες. Δέν τ' άνουμε χάρισμα τα λεφτά μας στους άστέρας. Κι' αυτοί μας προσφέρουν αρκετά ανταλλάγματα: Τα μεδιάρματα των, τὰ δάκρυά των, τὰ θέματα της συμ-ποδούς μορφής των και της γοητευτικής ομορφίας των και τόσα άλλα. 'Ο δέ Γκάρι Κούπερ μάς προσφέρει εις έπιμέ-τρον τό τόσον άνεκτήμπο εις γοητείαν... ζήλῳμα των άτελευτητών ποδιών του. Τα βρίσκεται λιγα δλ' αυτά: Εινε άλβηθα λιγάκι άκροβιοληρμένα. Διότι γιά σκε-φθίτε: 'Ενα δάκρυ της Γκρέτας Γκά-μπο τιμώται εκατομμύρια δολάρια, παρ' ότι εινε και ψεύτικο. Φαντασθήτε να ή-ταν άληθινόν!... Μιά ψεύτικη, ύποκριτική γροθιά, που δίνει ο Τάιπλορ στον αντί-παλό του, τιμώται πολλές χιλιάδες. Τα μεδιάρματα των άστέρων εινε άμνη της κρη-σός και γι' αυτό έκαν την λάμψιν του πολύτιμου αυτού μετάλλου. 'Αν είπτε και γιά τα δίδόμενα επί της όθόνης φι-λιά, δέν άνακατανοίμει με δούτα. Διότι δέν είμαι δυνατός στους λογαριασμούς άριθμών με πολλά ψηφία...

Ποιά σύζυγος δέν θ' ένίνετο έξω φρε-νών, άν έμάθαίνε ότι ο άνδρας της πλη-ρώνει έστω και κατά μικρό ποσοστόν τις τουαλέττες μιάς άλλης γυναίκας; Σπιν περιπλώι του σινεμά αυτό γίνεται: Οι μεγάλες («κότρες») της όθόνης φράζουν όλα τὰ άνδρικά πορτοφόλια. Καί κομμάτι σύζυγος δέν έσκέφθι ποτέ νδ διαμαρτυ-ρηθί. Καί όχι μόνον αυτό, αλλά και ή κάθε μία προτρέπει τόν άνδρα της εις αυτήν την θυσίαν είνον τόν βωμόν της κοι-ταρίας της. Ζαννέτ Μακδόναλντ ή ό-ποιος έδωσε παρών συναδελφον της - Πάμε, Παντελν, ν' ίδουμ άπόψε την Σνάιντερ.

'Ο έσπ μεδερμινούμενος: Διάδωσε ένα πεννιντρί γιά την καύμενη την Μάγ-δα. Τι παράξενα πράγματα συμβαίνον εις την ζωήν!

'Ολ' αυτά τὰ παράξενα άποδεκνόνται περιτρώνας το έξής: 'Οπ ό κινηματογρά-φος μάς έχει κατακτήσει έξ όλοκληρου, έχει μπι εις τό αίμα μας. 'Αρτον και θεάματα, εφώνασαν οι Ρωμαιοί. 'Αρτον και σινεμά άνακράζουν οι σύγχρονοι. 'Η μύλων, σινεμά πρώτα και κατόπιν άρ-τον. 'Η όθον προσδίδει τόν ψέκνιν μας. Καί γι' αυτό εινε πολύ άναρβίμη.

'Ολων των έποχών οι άνθρωποι έξήπι-σαν να δροπεύονταν από την πραγματι-κότητα, που ήταν και θ' εινε πάντοτε σκληρή και άπαχθής. Καί σ' άλλες μέν παλαιότερες έποχές έπετεύχθη αυτή ή δραπέτευσις με άλλους τρόπους: Με τό

έπος και ίδιως με τό μυθιστόρημα. Μέσα σ' αυτά τὰ φιλολογικά δημιουργήματα, που εινε κυρίως προϊόντα φαντασίας, βρί-σκει ο άναγνώστης ώραιους ήρωήμους, γενναίους καρδιές να πάλλουν από τόν άγνότερον έρωτα κάτω από τόν αιδοιο-φρακτα στήθη ίπποτών, πολυτελείς άφροί-σεις γυναικών στή μνήμη του άναγμη-νου των-δλα εκείνα τὰ ώραία πράγματα, που ματαίως τὰ άναζητεί κανείς εις την ζωήν. Τό μυθιστόρημα έδωσε την έκαι-ριαν εις τους ανθρώπους να ζήσουν την ζωήν των όνειρων των. Αυτό τό έπιτυ-χάει σήμερα κατά πλέον έντονον τρό-πο ο κινηματογράφος. 'Η όθον εινε ή μαγική πύλη, από όπου δραπέτεύουμε γιά τους έξωτικούς τόπους του όνειρου. Μέσα στο ήμίφως των κινηματοθεάτρων ή χίμαρα μάς παίρνει στα φτερά της...

'Η μοδιτρούλα, που φανίζει δλη μέρα τὰ δακτυλάκια της στο βελόνι, ή δακτυ-λογόφος, που δίνει καθημερινώς την μάχην του επισιούου με τό πολυδύλον της γραφομηχανής, τό κοριτσάκι της φτωκικής οικογενείας, που άρρωστική έ-λνεινά του με την μωροβιά της μπουνα-ράς-άλες αυτές θά τις καταπιεί μεσαρίου το σινεμά τό φλογιμένο από τις πολύ-φωτες ρελάμες σπόμα. Καί μέσα σπ βαμμένη θαλπωρή της αίθούσας θ' ένθισουν

δλα τὰ νεανικά όνειρα, όλοι οι πόθοι και θά καθρεφτισθόν στην όθον. Στο σινε-μά ή μικρή βιοπαλίστρια θά ζήση μέσα σέ άρροδς σαμπάνιας και μεταξωτών, μέ-σα σέ λαμφές κοσμημάτων και μεδιάρ-ματων εύτυχίας-θά ζήση γιά δυο ώρες, τό δέσπο της «μεγάλης ζωής». 'Η μαθητρι-ούλα, ή κοπελίτσα, που μόλις πρό δλί-γου έδωλε τις κοντές κάλτσες, στο σινε-μά θά ήπν να παραδώη την καρδούλα της στους παλμούς του ειδύλλιου των πρωταγωνιστών, που θά τό κάμη με την φαντασίαν της δική της ειδύλλια.

Να και ο ύπαλληλάκος, ο νέος με τόν πόθον της κατακτήσεως της ζωής, που δίωκε από τὰ πρώτα βήματά του σπιν κοι-νανία εις δέ ορθάνοιτα μπροστά του 'Ιμα-τά άντιερωτήτων. 'Εδω ήλθε κι' αυτός να ήρπ πραγματοποιούμενον μέσα σέ δυο ώρες όσα του άρνθήθηκε ή ζωή. Σπιν ό-θον θά ήρπ πιας ό άσπιδοντος ύπαλλη-λάκος γίνεταί έπικερμηματίας, πιας ένας νέος γίνεταί έκαστομυριοέχος. Τι ώραία ουσιασμένη τὰ πράγματα εις τὰ έίμλμ! Καί σέ πόσο σύντομον διάστημα έρχεται ή εύτυχία! Σπιν άρχή της τανίας ο πρω-ταγωνιστής της τανίας εινε άλλης.

Εὐθυμοί διάλογοι

ΦΙΛΟΣ ΙΟΥ ΟΙΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΟΣ, νέοπαντρες, ΤΑΚΗΣ, φίλος του.

ΤΑΚΗΣ: Τέλος πάντων, θρέ Νίκο, παντρεθήκες και ή μάς έχασας!

ΝΙΚΟΣ: Δέν σάς ξέχασα καθόλου.

— 'Ισα - 'Ισα που πάντα θυμάμαι την πα-ρέα, αλλά έλλειπει τώρα που είμαι παν-τρεμένος, πρέπει να ηγιασώ ναωρίς στο σπίτι. Ολοκλειστής άνθρωπος! Μπο-ρώ ν' αφήσω τη γυναίκα μου μόνάχη της τό θρόβου!

ΤΑΚΗΣ: Δέν μου την έσύστηρες ό-μως.

ΝΙΚΟΣ: Ούτε θά σου τη συστήσω. Αυτό, φίλε μου, μήν τό περιμένει!

ΤΑΚΗΣ: Γιατί;

ΝΙΚΟΣ: Μά τώρα τόν κουτό κάνεις; Έσώ, παιδί μου, δέν σέβασαι φίλα. Καί δέν λογαριάζεις άν γι' αυτήν ένδιαφέ-ρεται ένας φίλος σου. Το καύμενο του Γιάννη, έτσι του την κατάρφες.

ΤΑΚΗΣ: Τάρφει ή περίπτωση!

ΝΙΚΟΣ: 'Αμ το Τάσου; Μήπως τίς αούτονου δέν τούκανες τὰ ίδια;

ΤΑΚΗΣ: Τάρφει ή περίπτωση!

ΝΙΚΟΣ: 'Αμ το Τέλη; Δέν τό πή-ρες κι' αούτονου τη γυναίκα και τόν έ-κανες δυστυχισμένο τόν άνθρωπο; Τάρ-φει ή περίπτωση και σ' αυτό;

ΤΑΚΗΣ: Φυσικά!

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, χχαπητέ μου Τάκη, έγώ δέν έννοώ να την πάσω αυτή τη

δουλειά. Θέλω ναμάστε πάντα φίλοι μαζί και γι' αυτό δέν θά σου συστήσω τη γυναίκα μου!

ΤΑΚΗΣ: 'Όποτε με φοβάσαι;

ΝΙΚΟΣ: Βεβαίως!

ΤΑΚΗΣ: Καί όμως δέν έχεις δικιο.

Γιατί έχω κατακτήσει τώρα τελευταία μια γυναίκα που της είμαι τελείως ά-φρωτισμένος και δέν έννοώ να της κάνω άπιστίες!

ΝΙΚΟΣ: 'Αλήθεια; Καί εινε άμορ-φη;

ΤΑΚΗΣ: Κούκλα σωστή. Καί τό σπουδαιότερο άπ' όλα ότι εινε παντρε-μένη! 'Αλλά μόπε ότι ο άντρας της εινε ένας ήλιος και δέν τόν χονεύει.

ΝΙΚΟΣ: Καί τότε γιατί τόν πήρε;

ΤΑΚΗΣ: 'Ακριβώς γιατί εινε ήλι-ος!

ΝΙΚΟΣ: Βρέ τό φοικαρά!... Καί τη ναντής ταχτικά;

ΤΑΚΗΣ: Τρεις φορές τη έδομάδα. Μά δέν φαντάζεσαι τί άμορφη, τί έξυ-πη, τί χαριτωμένη που εινε. Νά... Στά-σοου... 'Εχω και μία φωτογραφία της ά-πάνω μου. Μοϋ την έχάρσις έχθες τό άπόγευμα.

ΝΙΚΟΣ: Για τὰ τη δά!...

ΤΑΚΗΣ: 'Ορίστε!

ΝΙΚΟΣ: 'Η... ή... γυ...ναί...κα... μου!

σπιν τελευταία σκηνή πετὰ τα λεφτά σάν χαρτοπόλεμο...

'Αλλά τί βλέπω; Καί ο κύριος τραπεζί-της πρds το σινεμά κατευθύνεται. Τι ζή-τατε σεις, άγαπητέ, από την χίμαιραν; Τι σάς λείπει; Στο ταμείο βλέπω έδωσα-τε πεντοχίλιον, γιά να βγάλετε εισιτή-ριο. 'Αλλά φαίνεται ότι αυτό δέν εινε τό άπαντον. Καί ο κύριος τραπεζίτης έχει κάποιον χιμαρικών πόθον. Καί τοϋ άρνή-θηκε κάποτε ή ζωή. 'Ισως ένα φίλ, όταν ήταν νέος άκόμη, ένα φίλ από δύο πολυ-πόθητα χείλη, που δέν έδόθη. Σπιν ό-θον θά ήρπ και τό φίλ-τόν καύμ της ζωής του-νά δινετε, και τους όρκους να ηπρουνται και τό «εύτυχες τέλος» να σφεανώρη τὰ ειδύλλια. 'Η όθον εινε ή παγίδα, που πιάνει και τὰ πιο φευαλέα όνειρά μας...

'Αλλ' ήλθε ώρα να προσγειωθούμε και σπιν πραγματικότητα, ή όποια δέν λείπει ούτε από την αίθουσα του κινηματογρά-φου. Οι όπαδοί της ρεαλιστικής σχολής δέν λείπουν από πονεβά. Δέν πρόκειται περ τοϋ ρεαλισμού μερικόν φίλμ. Πρό-κειται περ τοϋ ρεαλισμού των θεατών. Πολλοί έξ αυτών δέν πάνε στο σινεμά να ζωντανέουν κανένα των όνειρο. 'Η έ-πιθυμία των εινε άλλη: Νά μπόιν εις την σκοτεινήν αίθουσαν μόνι και να ηγούν διπλοί. Εινε οι δόν Ζουάν τοϋ σκότους. Καί εινε πάμπολλοι. Αυτοί άκολουθούν τό δόγμα ενός καλλιτέχνου, ό όποιος έ-λεγε: «Από έναν φάσιο λέοντα προτιμώ έναν γάϊδαρον ζωντανόν». 'Ετσι και αυ-τοί: 'Από την σκιάδη Γκρέτα Γκάμπο προτιμούν την ζωντανήν νέαν, που κά-θεται δίπλα των και της όποιος οι γόμφες άκονογράφονται προκλητικώτερες εις τό ήμίφως. Τό καθήμα της τρίζει από τό σφρίγος της. 'Αλλά και τοϋ άονεουανί-σκου άρχίζει να τρίζει από την άναπο-μονσία και από τις πρώτες προσπάθειες πρds έπιτελν έπαφής. Εινε όλόκληρη στρατηγική αυτή ή ύπόθεσις, ή όποια άρ-κίζει από την στιγμήν της εισόδου εις την αίθουσαν τοϋ θεατοϋ της κατηγορίας αυτής. Μόλις μη ό έν λόγος κύριος εις τόν κινηματογράφο, προσπαθεί να δώρη εις τό μάτι του την ιδιότητα των ματιών των νυκτοβίων πτηνών. Προσπαθεί μέσα στο σκοτάδι να διακρίνη κενό κάθισμα δίπλα από γυναικείαν σιλουέτταν. Καί πρds τὰ εκεί κατευθύνεται. 'Αλλά συνή-θως δέν μπορεί να διακρίνη και την ήλι-κίαν της καθημένης και πολλάκις, άπό καθήση, διαπιστώνει ότι ή διπλήν του ει-νε... νοή. Πρds άπορριπτήν όλων αυτών των σφαλμάτων, οι θεωρούντες γυναικεί-ες καρδιές έντός τοϋ σκότους ζήτουν την συνεννοήσιν των ταξιδιωτιών, οι ό-ποιες με ένα γερό πορμυμπούρο άναλο-γώνουν να τους έξέρουν την κατάλληλη θέσι.

'Αλλη κατηγορία θεατών εινε αυτοί που πάνε στο σινεμά γιά νά... κοιμηθούν. Εις την κατηγορίαν αυτήν άνήκουν οι σύζυγοι, οι όποιοι εινε ύποκρυμμένοι, όλην την κοούσαν από την εργασία-αν της ημέρας, να συνδεδεσούν στην σύ-ζυγόν -ων τό βράδυ στο σινεμά. Τέλος εινε τὰ ζευγαρώκια, τὰ όποια χρησιμο-ποιούν τις σκοτεινές αίθουσες ως κατα-λύον του έρωτός των.

Τις εισόδους των 'νιματογράφων φρουρούν διαλείπτως άναμεινόμενοι ή άναμεινόμενοι το ζωντ' συμπλήρω-μα της εύτυχίας των. Πλάι σπιν φωτογρά-φημένη φάσις της Μάρθας 'Γκερεθ με-σις τὸ μιστράκι της νέας, ή όποια βλέπει τόν καλόν της -να καταφύγει εν-ωνηπής στο ραντεβού των, και άν ό έρχόμενος νέος τυχρ να εινε μινώ, μπορεί, άντι ν' άποταθί σπιν φίλη του, ν' άποταθί κατά λάθος σπιν ... Έγκερθ και να της πη: — Με περίμενες πολλήν ώρα, χρυσή μου!

Τις άπόμερες θέσεις τοϋ σινεμά τις έ-κουν άγκαζέ τὰ ζευγαρώκια. Τις πιάδουν και δέν έννοουν να τις έγκαταλείψουν, άν δέν γίνουν... τρεις προβολές τοϋ φίλμ. Καί μολοντού, όταν ηγούν από την αίθουσα και τούς ρωτήσης τί έργο είδαν, δέν ζέρουν ν' άπαντήσουν.

Πολλές μορφές εύτυχίας μάς περιμέ-νουν σπς αίθουσας των χειμερινών κινη-ματογράφων. Καί περιμένουμε όλοι τό ά-νοιμά των με άνυπομονοίαν. Γιατί ά-νυπομονοίαν; Μήπως και τό καλοκαίρι δέν βλέπουμε κινηματογράφο; Βλέπου-με, άλλ' αυτοί δέν εινε κινηματογράφος. 'Όλη ή γοητεία του εις τόν άνοκτόν χώ-ρον στο ύπαιθρον εξατμίζεται. Θέλει πε-ριωρισμένο χώρο, θέλει κουζούβι, θέλει σκοτάδι αιώουσας ή όθον, γιά να μάς γοητεύη. 'Εξ άλλου εις τὰ ύπαιθρα σινε-μά δέν μπορεί να γίνη εις την πλατεία ή παραμικρή χειρνομία τρυφερότητας. Διότι βλέπουν με πολλήν διακρισίαν ή Σελήνη και οι άστέρες. Γι' αυτό όλοι νο-σταλγούν την ημέρα που οι πάμφωτες ρε-λάμες των χειμερινών κινηματογράφων θ' άπλώσουν τους σελαγισμούς των, σάν ούρες παγωνιών, σπιν βρογμένη άσφαλ-το...

Α. ΓΙΑΛ.

Η ΦΡΙΚΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΠΟΥΤΣΙΝΙ

Τό καφεείον Γκονζαλέζ, που βρίσκό-ταν στο λιμανάκι εκείνο της πόλεως Πα-ρανά, δέν ήταν και τόσο μεγάλο.

'Αλλά τό τραπεζάκι που είχαν διαλέ-ξει κομμάτι δωδεκαριά άξιωματικοί όλοι έν άναρρώσει, ήταν βαλμένο με τέτοιο τρό-πο που δέν έπιανε μεγάλο χώρο στο μικρό αυτό καφεενδάκι.

Τό γκαρσόνι τους γνώριζε τώρα όλους με τὰ όνόματά τους, όλους αυτούς τους άξιωματικούς, και όταν ήρχοντο τους σεβόριζες έναν έναν δίχως να τους ρω-τά ή θέλαν άφρο ή ζερε πιά τί έπινε ο καθένας τους.

Τι κουδόντες έλεγαν οι άξιωματικοί, τη βραδιά αυτή που βρίσκόντουσαν μόνι, σάν ν' άποτελούσαν μια οικογένεια; Διάφορα.

Μιλούσαν κομμάτι φορά και γιά γυναι-...

Σαφνικά άρχισε τὰ γέλια.

— 'Εγώ... τουναντίον δέν είμαι ένας ήρωας, τουναντίον είμαι ένας...

— Σάν κ' έμένα, είπε ο άλλος.

— Νά σου πώ, έγώ είμαι ένας άνθρω-πος ήσυχος. Μ' άρεσε ο έρωτας, ήμουν φοιτητής, περιμένα να γίνω ώφέλιμος σπιν οικογενεία μου. Ούτε από μικρός, θυμάμαι ότι ποτέ μου δέν χτυπήκα με τοϋς συμφολλητικούς μου. 'Όταν έκπνύθη ο πόλεμος άναρριπώμενος: 'Ελλά γιανι μισούνται άναμεταξύ τους οι λαοί! Τι καταλαβαίνουν να πυροβολή ό ένας τόν άλλο;». Καί είμαι βέβαιος ότι άν μ' έ-στελναν εκεί κάτω στο μέτωπο δέν θά

Κυλιστικό καμ να πιάσω τὸ μαχαίρι που είχε πέσει από τὰ χερία μου

κες. Μιλούσαν γιά τὰ γούστα τους, γιά τις έπιθυμίες τους.

Πολλές φορές όμως διηγούντο και διά-φορα έπισειάδια τοϋ πολέμου.

Δύο-τρεις φορές έπινε στην παρέα έσχατοές έναν νέος. Ένα γερό παιδί, κοντό, κοντό. Γά μιστό του ήταν δι-αρκώς μαύρα και κομρασμένα. 'Ηταν ύ-πολοχαγός έπως και οι άλλοι. 'Ηταν ό-μως ντροπαλός τόσο πολύ, που διαρκώς ηγίανε και καθόταν σπιν πιο σκοτεινή γωνία.

Χαιροτούσε, έπινε και τέλος άρχιζε να διαδάζει.

'Ενα βράδυ οι άξιωματικοί είχαν άρ-χισι να μιλούν γιά τό «φόβο». Πότε και πώς άντέχει κανείς περισσότερο ή φο-βείται την ημέρα ή νύκτα. Καί σέ ποιά φάσι της μάχης.

'Ο νεαρός παρ όλο που είχε τὰ μά-τια του προσκωπημένο πάνω σπιν έφημε-ρίδα, έν τούτοις άκουε τί έλεγαν οι συ-ναδελφοί του.

Κάποιος ξαφνικά ειπε.

— 'Η μόνη στιγμή που πραγματικά με πιάνει φόβος εινε όταν κάνουμε έπίσρα με τις εξοπλόνες και νιώθεις ότι σε περιμένουν οι μπουκές των μυδραλλιο-βόλων να σε θερίσουν παρ' όλο που δέν είμαι φοιτητοίρας. Έας βεβαίω ότι σε κά-τι τέτοιες στιγμές τρέμω.

'Ο νέος που άκουσε όταν άκουσε τὰ λόγια αυτά γύρισε τό κεφάλι. 'Εκτύπησε μία στιγμή έκκενον τοϋ μιλούσε, έκανε να σηκωθεί, αλλά σαν να μετάνοιωσε, ξανακάθισε κι' άρχισε τό διάδασμα.

Οι άλλοι κατάλαβαν ότι κάτι δέχε να πη.

— 'Ισως να τους διηγηθί κανένα έπι-σείδιο.

'Ο ύπολοχαγος ήπν καντία τό κατάλα-βε πρώτος και έκάθισε. Όταν θά έπρω-γαν οι άλλοι, να ήλθοσθι, όταν θά ρω-τήση, όταν θά ήσαν μόνι.

Πράγματι όταν έπρω τον ήλπισσε, τόν έρώτησε: Έκείνος όμως άπέφυγε να άπαντήρη.

— 'Ο άλλος έπαινε.

— 'Η σιαιπή σου, παρ' όλο αύξάνει την περιέργειαν. Έλε μίς κανής να άνυπο-μονώ.

— Τι θέλεις να σου πώ. Σέ μιλάω γιά ήρωες και γιά ήρωες. Έγώ δέν έχω παρ' ένα τραύμα στην όμο.

ήμουν άξιος γιά τίποτα. Θά κινδύνευα πιας από τους σκοτώσουν ή να με του-φεκίσουν άδικα.

— Ναι, αυτόν τόν φόβο τόν έχουμε αι-σθανθί όλοι μας.

— Μπράβο! Έγώ νομίζω ότι οι περι-σσότεροι ήρωες έδωκαν από τους φοβι-τοάρηδες. 'Ισως γιανι θέλωμε να συμ-πληρώσουμε κάποιο καθήκον.

— 'Ακριβώς.

— Εύχαριστήμαί που συμφωνούμε. Πως όνομάζεσαι; 'Ετραυματίσθι και σύ;

Μέ λιγα λόγια ο Καντία τοϋ διηγήθηκε πως έτραυματίσθι. Βιάζονταν να μάρη την ιστορία τοϋ άλλου. Κατεπλάγη που μόλις τελείωσε ο άλλος δέν είπε τίποτα.

'Εκανε κι' άλλες έρωτήσεις.

Τέλος ο άλλος τοϋ ειπε:

— Μοϋ φαίνεται ότι ο πόλεμος σε άπη-σε τόν ιδιον.

— Όχι, ύπεφερα... Καί τώρα καταλα-βαίνω καλύτερα τη ζωή.

— Όχι, σε μένα συμβαίνει κάτι τό χει-ρότερο. Σπιν ήλπιζαί ποϋ τραυματίσθη-κα ένοιωσα πως δέν ήμουν πιά έγώ.

Σταμάτησε κι' έπειτα ξανάηρχισε:

— 'Ετσι εινε. Τι ήμουν; Ένας άειω-ματικός τεμπέλης. Καί κάτι παραπάνω...

Ένας φοιτητοίρας. Τό σπινάμιά μας δέν έ-λαβε άδικα όλομ. Βιάζονταν να μάρη την ιστορία τοϋ άλλου. Κατεπλάγη που μόλις τελείωσε ο άλλος δέν είπε τίποτα.

'Εκανε κι' άλλες έρωτήσεις.

Τέλος ο άλλος τοϋ ειπε:

— Μοϋ φαίνεται ότι ο πόλεμος σε άπη-σε τόν ιδιον.

— Όχι, ύπεφερα... Καί τώρα καταλα-βαίνω καλύτερα τη ζωή.

'Ο διοικητής μου είχε έκπληξη με τό θάρρος μου.

στατα γιά να ηή ότι έξετέλεσε την έντο-λή: 'Η μίσημ μ' έστειλε γιά να μοϋ βγάλη την άτομία μου; Δέν ζέρω ακρι-βώς τί να πώ!

— Πάντως μέσα στα μάτια μου φαίνονταν όλος ο φόβος.

— Μοϋ έμνησεν ένα σκέδιο που θά συ-ναντούσα τόν έκτηρό, με φόρτωσε μπό-μμες και μοϋ ειπε:

— Θά όρμήσετε με τὰ μαχαίρια. 'Αν βρήςτε μεγάλη αντίτασι, τότε θά μετα-χειρισθίτε τις μπόμμες. 'Αν προσφάσετε και τους καταλάβετε μόνάμα με τὰ μα-χαίρια θά έχετε δύο πλεονεκτήματα:

Δέν θά σάς πάρη είδησι τό πυρεβολικό να σας έκαταβόρη και δεύτερον δέν θά έχωμε άντιπείσοι.

— 'Οχι!

— 'Ο διοικητής έσώπασε. Με κύτταζε καλά. Περιμένα ίσως να τοϋ πώ τίποτα.

— Έγώ σπικάθηκα και εις τούσιν προσο-κίς έπανάλαβε τὰ λόγια του λέγοντας:

— Έχετε δικιο, με τό μαχαίρι μπορεί να πολεμήση κανείς καλύτερα. Σπήςος με σπήςος.

— Πηγαίνετε, μοϋ ειπε.

— Όταν βγίκα έξω, ένοιωσα ένα περι-εργο συναίσθημα. Διόλου φόβο. 'Ημουν εύθυμος. 'Αρχισα μάλιστα τ' άστεία.

— Είσαι βέβαιος ότι κόδει τό μαχαίρι σου; Έλεγα στον λοχία.

— Σωραί εινε. Θέλετε να δοκιμά-σετε;

— 'Ετοιμάσθηκα. Ναι, ήμουν έτοιμος κι' έσπευσα να συναντήσω τόν λοχίο μου. Τι συνέβη άρα γε μέσα μου; Ποϋ εινε ο φόβος που είχα; Δέν ζέρω τί να πώ!

— 'Οι συνάδελφοί μου μ' άποχαρτέον, σάν να μ' έδωσαν γιά τελευταία φορά.

— Έγώ χαμονελοβά!

— Τι να πωλόνω;

— 'Ηθελ ή στιγμή της έφόδου. Βγαίνω πρώτος πιας από τους θάμνους που ήμα-στε κρυμμένοι. Είκα δώσει όδηνίεες στους στρατιώτες μου. Ένοιωθα τό αίμα να βράζι στις φλέδες μου.

— Τό κόλλη με τὰ μαχαίρια δέν έπύ-τυχε!

— Μας είχαν καταλάβει κι' άρχίζομα τις μπόμμες.

— Μας πήρε είδησι τό πυροβολικό, άρ-χισαν οι όδίδες να πέφτουν τριγύρω μας.

— Δέν μάς έμνεσε διόλου καιρός γιά χάσιμο.

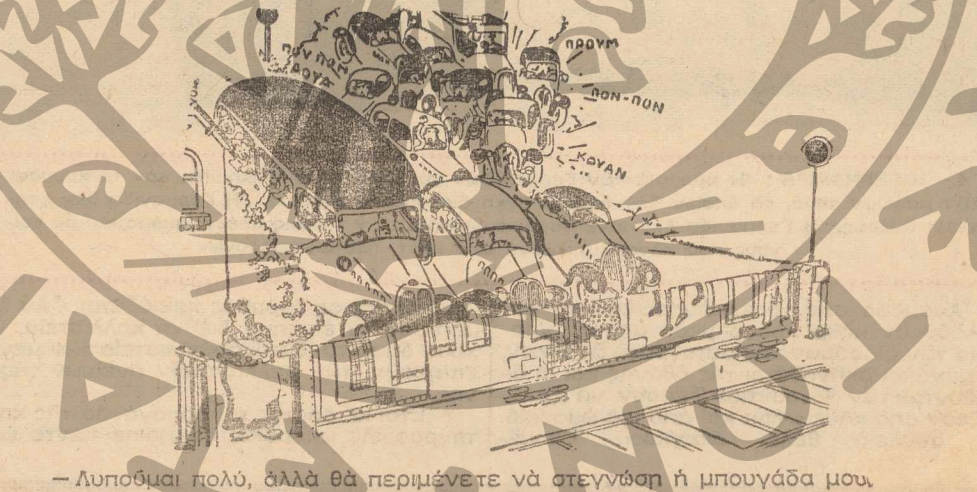
— Έσοδος! Εφώνασα και άρμωσα πρώτος μέσα σπιν φωτιά με τις μπόμμες στο χέρι.

— Τι ώραία βραδιά! Τι μεγαλεία που έχει ή φύσις!

— Κι' έμείς!

ΜΑΡΙΟ ΠΟΥΤΣΙΝΙ

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΑΘΜΑΡΧΟΥ

— Λυσιόμαί πολύ, αλλά θά περιμένετε να στεγνώση ή μπουγάδα μου.

4.- Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ : Η όμορφη των Γερμανίδων γυναικών είναι ειλικρινής, σαν το χρυσάφι των μαλλιών τους, το όποιο δεν έχει ανάγκη διόλου από δέλεο. Η Γερμανίδα δεν γοητεύει άμεως. Η Γερμανίδα δεν είναι γυναίκα μοιραία... εν τούτοις άρέσει ακόμα και σε κείνους που κάνουν συλλογή από κάρτ- ποστάλ καλλονών

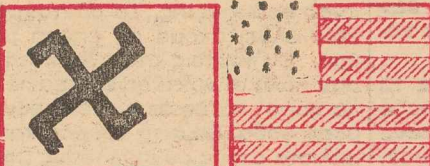
Άνόμεσα στις τόσες όμορφες που πα-
ρελαύνουν κάθε χρόνο μέσα από τα γρα-
φεία των διαφόρων κινηματογραφικών οίκων,
οι μεγάλοι σκηνοθέτες της οθόνης και οι δι-
ευθυντές των «στούντιο» ζέρουν να ξεχω-
ρίσουν από κάθε χώρα και από μία όμορφη.
Η δουλειά θέλει διοφίμιοι. Επομέ-

ως κάποιος θόρυθος χρειάζεται. "Αν έστα-
μάτσον τα επίσημα διεθνή καλλιστεία, υπά-
ρουν όμως τα ιδιωτικά καλλιστεία των μεγάλων
έπιτυχιών, των μελλοντικών ονείρων της οθό-
νης.
"Ετσι κι' εφέτος η προπαγάνδα της κινημα-
τογραφικής όμορφιάς ξεχώρισε πέντε ώραιες

2.- Η ΑΜΕΡΙΚΑ : Οι Αμερικάνες είναι πάντοτε ώριμες, ακόμα κι' όταν φθάσουν τα εξήντα χρόνια. Αυτή η φράση έχει χαραχθεί στην ψυχή των Αμερικανών

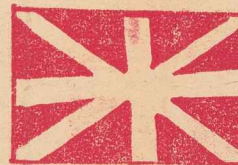
5 ΤΥΠΟΙ

νέες, πέντε τύπους, τους οποίους θα επιλέξουν για να επικρατήσουν στο στερέωμα της ο-
θόνης.
Είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς
«τύπο» γυναικός. Τύπον έννοούμε τη γυναίκα
που να παρουσιάζει κάτι και να μη μοιάζει με
το συνηθισμένο πρόσωπο που συναντούμε κα-
θημερινώς στο δρόμο μας.
Ο τύπος, ο ιδιαίτερος, ο εξαιρετικός τύπος,
ο ξεχωριστός που κάνει εντύπωση ευθύς αμέ-
σως μόλις πέσει στα μάτια μας.
Τύποι λοιπόν υπάρχουν πάρα πολύ λίγοι.
Πολύ δε δυσκολότερο είναι να πετύχουμε
έναν τύπο και από ξεχωριστή χώρα μέσα σ'
ένα στενό περιβάλλον διεθνές μόν, αλλά σχε-
τικώς στενό όπως είναι το Χόλλυγουντ.
Βέβαια Χόλλυγουντ σήμερα σημαίνει πύρ-
ρος του Βαβέλ, σημαίνει διεθνής ελορηθ έθνι-
κοτήτων και κομμάτων μίγμα επαγγελματιών

1.- Η ΑΓΓΛΙΑ : Η Άγγλιδα είναι τόσο ωραία... όσον είναι ώριμη. Η όμορφη της ε-
νε λεπτή, ντελικάτη, που δεν επιδέχεται πάση φλογερά

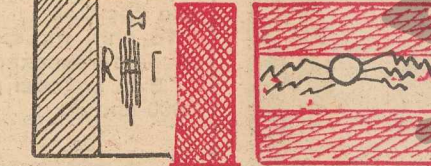

και ιδιοτήτων και προ πάν-
των επιδείξεις... επιδείξεις... ε-
πίδειξης... μόνο και μόνο για
να συγκινήσουν οι σκληρές
ψυχές των ενδιαφερομένων...
για να ενδιαφερθούν εστω
και λιγάκι, να τους προσφέ-
ρουν ένα μικρό, πολύ μικρό
ρολάκι, το πρώτο δηλαδή οκα-
λοπάτι για το τελικό ή βασιμι-
αίο πιάσμα προς τα ούρανια

4.- Η ΓΑΛΛΙΑ : Η κομμώτρια Παρίσι, η όποια ντυνεται πάντοτε σαν φιγουρίνη, επωνυμώθηκε «Γυναικία-Σαμπάνια», διότι ζαλίζει τον άντρα με τη θεωρία της

5 ΚΑΛΛΟΝΕΣ

νάμικτου αυτού πολυπληθούς ποικιλομόρφου
γυναικείου κόσμου έξω από τα γραφεία της
«Προπαγάνδας της Όθόνης»!
Είναι οι ύποψιφες!
Ντύνονται προκλητικά.
Αποκοτούν χιμόνελου.
Μία επιτροπή από τρεις άνδρες και τρεις
γυναίκες, παλαιούς άστέρους, δέχεται τις αιτή-
σεις, σμειώνει πίσω απ' αυτές διάφορα καθα-
λιστικά γράμματα.
Το πανηγύρι αυτό διαρκεί μία εβδομάδα.
Άρχίζει το πρωί στις οκτώ και τελειώνει το
βράδυ στις οκτώ με μία ώρα διάλειμμα το με-
σημέρι.
Τα διάφορα σημεία που έδωσαν τα μέλη της
επιτροπής επάνω στις αιτήσεις των υποψηφι-
ων, είναι απλουστάτα και αι ψήφοι.
Την όγδοη ημέρα γίνεται η διαλογή.
Όσες έψηφίσαν καλούνται τώρα δι' επι-

της κινηματογραφικής έπιτυ-
χίας.
Χρειάζονται τύποι!
Τύποι συνδυασμένοι με ό-
μορφιά!
Πολύ σποδαίο πράγμα!
Και όμως πρέπει να βρε-
θούν.
Και η έρευνα άρχίζει.
Μία δόλωσις άρκει και άμέ-
σως άρχίζει η συρροή του α-

3.- Η ΙΣΠΑΝΙΑ : Αν η όμορφη των Άγγλων θυμίζει το «κόλιν» και η όμορφη της Γαλ-
λίδας το «κάν-κάν» και της Αμερικάνας το «τίπ-τόπ», η όμορφη της Ισπανίας θυμίζει το
«ντούμπλ πάτ», το θερμό, το ρομπτικό, όπως το τελικό «άλε»! Αυτά μάς λέγει ο χορευτής
'Αστοίρ, χορευτής, αλλά και... Δόν Ζουάν

στολής και παρουσιάζονται σε μία μεγάλη α-
θουσα.
"Εδώ γίνεται ένα περιεργό ξεχώρισμα:
Πρόκειται από κάθε έθνικότητα να εκλεγεί
ο τύπος.
Μεταξύ είκοσι - τριάντα γυναικών της ίδιας
έθνικότητας θα παραμείνει μόνον μια.
"Εφέτος τα κράτη που έτυχε να έχουν
τύπους στο Χόλλυγουντ ήταν πέντε: Η
Γερμανία, η Αμερική, η Άγγλία, η Γαλλία,
η Ισπανία. Πέντε τύποι εξελέγησαν, αλλά
και οι πέντε αντιπροσώπευαν και από μία
όμορφη, μία ξεχωριστή έκλεκτή όμορφη!